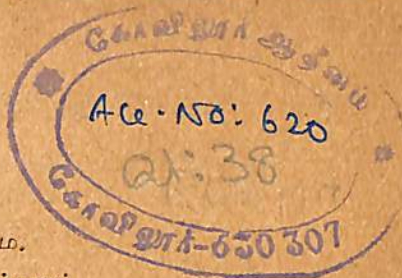

உ

சிவமயம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவான்மியூர்த் தேவாரம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கரையுலாங்கடலிற்பொலிசங்கம்வெள்ளிப்பிவன்
றிரையுலாங்கழிமீனுகளுந்திருவான்மியூ
ருரையுலாம்பொருளாயுலகாளுடையீர்சொலீர்
வரையுலாமடமாதுடனாகியமாண்பதே. (1)

சந்துயர்ந்தெழுகாரகிறண்புனல்கொண்டுதஞ்
சிந்தைசெய்தடியார்பரவுந்திருவான்மியூர்ச்
சுந்தரக்கழன்மேற்சிலம்பார்க்கவல்லீர்சொலீ
ரந்தியின்னொளியின்னிறமாக்கியவண்ணமே. (2)

கானயங்கியதண்கழிசூழ்கடலின்புறந்
தேனயங்கியபைம்பொழில்சூழ்திருவான்மியூர்த்
தோனயங்கமராடையினீரடிகேள்சொலீ
ரானையங்கவ்வுரிபோர்த்தனவாடவுகந்தே. (3)

மஞ்சுலாவியமாடமதிற்பொலிமாளிகைச்
செஞ்சொலாளர்கடாம்பயிலுந்திருவான்மியூர்த்
துஞ்சுவஞ்சிருளாடலுகக்கவல்லீர்சொலீர்
வஞ்சநஞ்சுண்டுவானவர்க்கின்னருள்வைத்ததே. (4)

மண்ணினிற்புகழ்பெற்றவர்மங்கையர்தாம்பயி
றிண்ணெனப்புரிசைத்தொழிலார்திருவான்மியூர்த்
துண்ணெனத்திரியுஞ்சரிகைத்தொழிலீர்சொலீர்
விண்ணினிற்பிறைசெஞ்சடைவைத்தவியப்பதே. (5)

போதுலாவியதண்பொழில்சூழ்புரிசைப்புறந்
தீதிலந்தணரோத்தொழியாத்திருவான்மியூர்ச்
சூதுலாவியகொங்கையொர்பங்குடையீர்சொலீர்
மூதெயில்லொருமூன்றெரியூட்டியமொய்ம்பதே. (6)

வண்டிரைத்ததடம்பொழிலின்னிழற்கானல்வாய்த்
தெண்டிரைக்கடலோதமல்குந்திருவான்மியூர்த்
தொண்டிசைத்தெழுந்தேத்தியதொல்கழலீர்சொலீர்
பண்டிருக்கொருநால்வர்க்குநீருரைசெய்ததே. (7)

தக்கில்வந்ததசக்கிரிவன்றலைபத்திறத
திக்கில்வந்தலறவ்வடர்த்தீர்திருவான்மியூர்த்
தொக்கமாதொடும்வீற்றிருந்தீருளென்சொலீர்
பக்கமேபலபாரிடம்பேய்கள்பயின்றதே. (8)

பொருதுவார்கடலெண்டிசையுந்தருவாரியாற்
றிரிதரும்புகழ்செல்வமல்குந்திருவான்மியூர்ச்
சுருதியாரிருவர்க்குமறிவறியீர்சொலீ
ரெருதுமேல்கொடுழன்றுகந்தில்பலியேற்றதே. (9)

மைதழைத்தெழுசோலையின்மாலைசேர்வண்டினஞ்
செய்தவத்தொழிலாரிசைசேர்திருவான்மியூர்
மெய்தவப்பொடிபூசியமேனியினீர்சொலீர்
கைதவச்சமண்சாக்கியர்கட்டுரைக்கின்றதே. (10)

மாதொர்கூறுடைநற்றவனைத்திருவான்மியூ
ராதியெம்பெருமானருள்செய்யவினவுரை
யோதியன்றெழுகாழியுண்ஞானசம்பந்தன்சொன்
னீதியானினைவார்நெடுவானுலகாள்வரே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

பண் - கௌசிகம்.

——

திருச்சிற்றம்பலம்.

விரையார்கொன்றையினாய்விடமுண்டமிடற்றினனே
யுரையார்பல்புகழாயுமைநங்கையொர்பங்குடையாய்
திரையார்தெண்கடல்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மரையாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (1)

இடியாரேறுடையாயிமையோர்தம்மணிமுடியாய்
கொடியார்மாமதியோடரவம்மலர்க்கொன்றையினாய்
செடியார்மாதவிசூழ்திருவான்மியூருறையு
மடிகேளுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (2)

கையார்வெண்மழுவாகனல்போறிருமேனியனே
மையாரொண்கணல்லாளுமையாள்வளர்மார்பினனே
செய்யார்செங்கயல்பாய்திருவான்மியூருறையு
மையாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (3)

பொன்போலுஞ்சடைமேற்புனறாங்கியபுண்ணியனே
மின்போலும்புரிநூல்விடையேறியவேதியனே
தென்பால்வையமெலாந்திகழுந்திருவான்மிதன்னி
லன்பாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (4)

கண்ணாருநுதலாய்கதிர்சூழொளிமேனியின்மே
லெண்ணார்வெண்பொடிநீறணிவாயெழில்வார்பொழில்சூழ்
திண்ணார்வண்புரிசைத்திருவான்மியூருறையு
மண்ணாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (5)

நீதிநின்னையல்லானெறியாதுநினைந்தறியே
னோதிநான்மறைகண்மறையோன்றலையொன்றினையுஞ்
சேதீசேதமில்லாத்திருவான்மியூருறையு
மாதீயுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (6)

வானார்மாமதிசேர்சடையாய்வரைபோலவருங்
கானாரானையின்றோலுரித்தாய்கறைமாமிடற்றாய்
தேனார்சோலைகள்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மானாயுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (7)

பொறிவாய்நாகணையானெடுபூமிசைமேயவனு
நெறியார்நீள்கழன்மேன்முடிகாண்பரிதாயவனே
செறியார்மாமதில்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மறிவேயுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (8, 9)

குண்டாடுஞ்சமணர்கொடுஞ்சாக்கியரென்றிவர்கள்
கண்டார்காரணங்கள்கருதாதவர்பேசநின்றாய்
திண்டோவீதியதார்திருவான்மியூருறையு
மண்டாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதரவே. (10)

கன்றாருங்கமுகின்வயல்சூழ்தருகாழிதனி
னன்றானபுகழான்மிகுஞானசம்பந்தனுரை
சென்றார்தம்மிடர்தீர்திருவான்மியூர்தன்மேற்
குன்றாதேத்தவல்லார்கொடுவல்வினைபோயறுமே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விண்டமாமலர்கொண்டுவிரைந்துநீ
ரண்டர்நாயகன்றன்னடிசூழ்மின்கள்
பண்டுநீர்செய்தபாவம்பறைந்திடும்
வண்டுசேர்பொழில்வான்மியூரீசனே. (1)

பொருளுஞ்சுற்றமும்பொய்ம்மையும்விட்டுநீர்
மருளுமாந்தரைமாற்றிமயக்கறுத்
தருளுமாவல்லவாதியாயென்றனு
மருளறுத்திடும்வான்மியூரிசனே. (2)

மந்தமாகியசிந்தைமயக்கறுத்
தந்தமில்குணத்தானையடைந்துநின்
றெந்தையீசனென்றேத்திடவல்லிரேல்
வந்துநின்றிடும்வான்மியூரீசனே. (3)

உள்ளமுள்கலந்தேத்தவல்லார்க்கலாற்
கள்ளமுள்ளவசிக்கழிவானலன்
வெள்ளமும்மரவும்விரவுஞ்சடை
வள்ளலாகியவான்மியூரீசனே. (4)

படங்கொள்பாம்பனைப்பான்மதிசூடியை
வடங்கொண்மென்முலைமாதொருகூறனைத்
தொடர்ந்துநின்றுதொழுதெழுவார்வினை
மடங்கநின்றிடும்வான்மியூரீசனே. (5)

நெஞ்சிலைவர்நினைக்கநினைக்குரூர்
பஞ்சின்மெல்லடியாளுமைபங்கவென்
றஞ்சிநாண்மலர்தூவியழுதிரேல்
வஞ்சந்தீர்த்திடும்வான்மியூரீசனே. (6)

இணங்குநூலயன்மாலுமறிகிலாக்
குணங்கடான்பரவிக்குறைந்துக்கவர்
சுணங்குபூண்முலைத்தூமொழியாரவர்
வணங்கநின்றிடும்வான்மியூரிசனே. (7)

ஆதியும்மரனுயயன்மாலுமாய்ப்
பாதிபெண்ணுருவாயபரமனென்
றோதியுள்குழைந்தேத்தவல்லாரவர்
வாதைதீர்த்திடும்வான்மியூரீசனே. (8)

ஓட்டைமாடத்திலொன்பதுவாசலுங்
காட்டில்வேதன்முன்னங்கழலடி
நாட்டிநாண்மலர்தூவிவலஞ்செயில்
வாட்டந்தீர்த்திடும்வான்மியூரீசனே. (9)

பாரமாகமலையெடுத்தான்றனைச்
சீரமாகத்திருவிரலூன்றினு
ணூர்வமாகவழைத்தவனேத்தலும்
வாரமாயினன்வான்மியூரீசனே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ்.

குசமாகி—யாருமலை—மரைமாறுண் நூலினிடை
    குடிலான ஆல்வயிறு குழையூடே
குறிபோகமீனவிழி—மதிமாமுகாருமலர்
    குழல்காரதானகுணம் இலிமாதர்
புசவாசையால்மனது—உணைநாடிடாதபடி
    புலையேன் உலாவிமிகு புணர்வாகிப்
புகழானபூமிமிசை—மடிவாய் இருதவகை
    பொலிவானபாதமலர் அருள்வாயே
நிசநாரணுதி திருமருகா—உலாசமிகு
    நிகழ்போதமானபர முருகோனே
நிதிஞானபோதம்அரன்—இருகாதிலேஉதவு
    நிபுணநிசாசரர்கள் குலகாலா
திசைமாமுகாழியரி—மகவான்முனோர்கள்பணி
    சிவநாதராலமயில் அமுதேசர்
திகழ்பாலமாகமுற—மணிமாடைமேடைஉயர்
    திருவான்மியூர்மருவு பெருமாளே.

கடவுள் வாழ்த்து.

திருமுடிவிநாயகர்.

ஒருமுடிவின்னமுமறியாதுயர்மறைகள்புகழனந்தமோதிநிற்க
விருமுடிவின்மௌலியனுமெழிற்சரோருகத்தேவுமேத்திவாழ்த்த
வருமுடிவில்லுவமணியுமிறைமகனாப்பிரணவத்தினாகமான
திருமுடிவிநாயகனாரிருபோதுமுப்போதுஞ்சிந்தித்துய்வாம்.

மருந்தீசர்.

முருந்தீசவிநயவிளர்நகையுமையாமெய்ப்பொருட்குமுதல்விகூர்ந்த
விருந்தீசந்ததமிசைக்குநயமனைத்துஞ்செவியாரவின்பங்கொண்டு
பெருந்தீசவிதாமதிமுக்கணனாகியாவரையும்பெட்பினாளு
மருந்தீசன்மலரடியைமுடிபுனைந்துகொடியவினைமாசுதீர்வாம்.

தியாகேசர்.

என்புருக வாநந்த வின்பக்கணீ ரூற்றெடுப்ப வினையி லாத
வன்புருவ மாய்மிளிர்ந்த வான்மீகி தரிசிக்க வமரர் போற்ற
வின்புருவ முருகனிடை நிற்கவுமை யோடுநட மிருந்து செய்த
மின்புரையுஞ் சடைதியாக ராசடிப் பதுமங்கள் விழைந்து வாழ்வாம்.

சோக்கநாயகியம்மை.

மிக்கவாகமமறையின்பொருளுணருமடியர்மனமேவியென்றுந்
தக்கவாறுடனிருந்துமலமொழியுங்காறுமருட்சத்தியான
நக்கனார்புடைமருவியைந்தொழிற்குங்காரணமாய்நண்ணிவாழுஞ்
சொக்கநாயகியம்மைசெஞ்சரணெஞ்சாரத்துதித்துவாழ்வாம்.

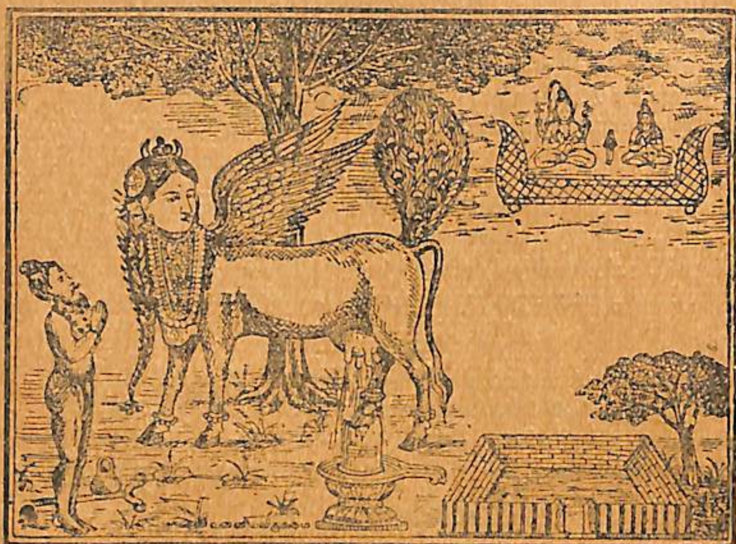
பால்வண்ணர்.

மால்வண்ணமாலயனாதியவமரர்முனிவரர்கண்மயங்கிவேத
நூல்வண்ணமேயுணராதாகமத்தின்வழியேத்துநோன்மைக்காகச்
சேல்வண்ணவிழியுமையாளோடமர்ந்துநானாளுஞ்சேர்த்திமல்கும்
பால்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமேனியனைப்பரவுவாமால்.

திரிபுரசுந்தரி.

அரிபுரமோடயனரியாதியர்புரமுமதிக்கேமென்றரியவெண்மைக்
கிரிபுரமேதருகவெனவொருகணத்துமுன்னயந்துகிளக்கஞானப்
பரிபுரவொண்சிறடியைப்பன்னுமவர்க்களித்தருளும்பண்புவாய்ந்த
திரிபுரசுந்தரிதாளைத்தரித்தாளவெஞ்சிரசுசிறக்குமாமால்.

திருவான்மியூர் ஸ்தல ஐதீகம்

ஸ்தல விநாயகர் : திருமுடிவிநாயகர்.

மருந்தீசர்.

தியாகேசர்.

சொக்கநாயகியம்மை.

பால்வண்ணர்.

திரிபுரசுந்தரி.

உ
சிவமயம்.

திருவான்மியூர்ப் புராண வசனம்.

வான்மீகர் பூசித்தபடலமும் தியாகேசர் திருநடன தரிசனமும்.

தாமரைமலரி லெழுந்தருளியிருக்கு நான்முகக்கடவுளின் புத்திரருட் சிறந்த தவத்தினை வாய்ந்த வியாகிருதியென்பவர் பெற்றெடுத்த பிரசேதசு என்னு முனிவரானவர் வானப்பிரஸ்தராய் வாழ்ந்து வருகையில் இவருக்கொரு புத்திரன் பிறந்தனன். இவன் சிறுவயது முதல் பிதாவின் சொல்லைக் கேளாதவனுகிக் கல்வி முதலிய பயிலாது காட்டிலுள்ள மறவர்களுடனே கூடிக்கொண்டு அவர்கள்செயுந் தீமைகளி னன்குபழகிப் புண்ணியத்தினைச் சிறிதுநினையாது தனது குலத்தொழிலை முற்றும் மறந்து, இரவும் பகலுங் கொலைபுரிதலையே விரதமாகக்கொண்டு உலகாயதனைச் சஞ்சரித்துவருவன். வேடுவர் கூட்டத்திலே கூடிக்கொண்டு காட்டிலே சென்று வேட்டையாடுவன்; பெரிய விருட்சங்களிலேறி மிருகங்களிருக்குமிடமறிந்து அவை வரும்வழியில் வலைகளைக்கட்டி அவற்றுளகப்படு மவைகளைக்கொண்டு செல்வன்; காட்டின்வழியே போகிறவர்கள்மேல் புலியைப்போல் பாய்ந்துகொல்லுவன். இவ்வாறு வாழ்கையில் ஒருநாள் ஒரு பெரிய கானகத்தினுழைந்து ஒரு சிங்கத்தினைக் கொன்று திரும்புகையில் வழியிலொரு மரத்தில் ஒரு பெரியவர் கால்மேலாகவும் தலைகிழாகவுந் தொங்கக்கண்டு ஆச்சரியமுற்று "இவனிவ்வண்ண மிருப்பானேனேதோ சாதகம் பண்ணுகிருன்போலு மிவனையிக்கணமே மாய்ப்பேன்" என்று ஒருபாணத்தை யவர்மீதுவிட்டனன். அது இரண்டு துண்டாய்ப் போயிற்று. மறுபடியுஞ் சிலவம்பு

களைப் பிரயோகித்தனன். அவைகளுந் தூளாயின. வேடன் நோக்கிப் பயந்து "ஓ! ஓ! இவன் தேவனே அல்லது முனிவனே! எனது அத்திரங்கள் சிறிதேனுந் தீமைசெய்ய வில்லையே, அந்தோ! இம்மகானை நான் கொல்லத்துணிந்து மிகப்பாவியானேன், தவத்தினைக்காட்டிலு முலகில் பெரிய காரியமொன்றுமில்லை, என் காலமுழுவதினையும் வீணாய்க் கழித்தேன், இனியுண்மைப் பொருளையறிவது எங்ஙனம் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்தும் வேடுவனாகத்திரிந்து கெட்டேன், இவரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தி லெனக்குச் சிறிது நல்லறிவு விளங்குகிறது, இவர் தமது கண்களைத் திறந்து என்னைப்பார்ப்பாரேல் நான் புனிதனாய் விடுவேன்" என்று தன்னுள் நினைந்து தன் கரத்திருந்த வம்புகளைத் தூரத்தே யெறிந்துவிட்டு அவர் சமீபத்தில் சிலகாலங் காத்துக்கொண் டிருந்தனன்.

மரத்தினை யாதாரமாகக்கொண்டு தொங்கு முனிவர் ஒருநாள் கண்விழித்துத் தனது சமீபத்திலுள்ள வேடுவனைப் பார்த்து, "அட துஷ்ட! பிராமண குலத்திற் பிறந்து தந்தையின் வழியே காலத்தைக் கழியாது உலகத்திற்கோர் சனியனாக வாழ்ந்து நல்லவர்நடுங்கப் புல்லர்களுடனே கூடிக்கொண்டு புலாலினையேயுண்டு கெட்டாய் நீ யெவ்வித முய் வாய் மாமிசபருவதம்போலவுள்ள நீ யெப்போது சாவாய் பாவி" யென்றனர். உடனே வேடன் பயந்து நடுங்கிச் சமீபத்திலோடித் திருவடியில் வீழ்ந்து "சுவாமி! ஏழையேன் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்து நானினியுய்ய வேண்டிய வழியை யருளவேண்டு" மென்றனன். முனிவர் கேட்டுக் கூறுவாராயினர்.

"வேட! நினது பூர்வ சென்மத்து நல்லூழின் வழியால் நினக்குச்சிறிது அறிவு இப்போது விளங்கியது, நீ யுண்மையறிந்து உய்வதற்கு ஆதாரமாகவிருப்பது யோகமேயாம், அவ்வியோகங் கூடுதற்கு முந்திப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாகச் செல்லுகின்ற புத்தியை யொருவழிப் படுத்தி நாளடைவில் உலகத்தை மறக்கும்படிப் பயின்று நினது தத்துவங்களை நன்குச்சோதித்து இவைகட்குச்

செயல்களை துங்கிடையாதென்றும், இவைகளைச் சேட்டிப்பிக்க விவற்றின் வேருயொன்றுளதென்றும், அதுவே யான்மாவென்றும், இவ்வான்மாவும் பளிங்குபோன்று சார்போதனைய் விளங்குவதால் இதனுறுதிமலத்தைப் போக்க இதனின் வேருயிருப்பதொன்றுண்டு அதுவே பரமான்மாவென்றுந் தேர்ந்து, இப்பரமான்ம தரிசனம் இருபுருவத்தின் மத்தியிற் காணும்பொருட்டு மூலாதாரத்துவைகும் மூரிப்பாம்பைச் சடாக்கினியான் மெல்லென வெழுப்பிச் சந்திரமண்டலத்துட் தாக்கச்செய்து அவணின்று மொழுகு மமுதத்தையுண்டு கோடியுகங்களை நொடிநேரமாகக் கழித்து அட்டமாதி சித்தியுங் கைவரப்பெற்று யோகத்து வீற்றிருப்பர் பெரியவ" ரென்றார்.

வேடுவன் கேட்டலுஞ் சந்தோஷித்து விடைபெற்றுத் திரும்பிக் கங்காதீரத்தின் சமீபத்து ஒரு ஆசிர்மம் வகுத்துக் கிழக்குமுகமாகவிருந்து யோகத்திற்கு ஆரம்பித்தனன். தன்து குருசொன்ன நிலையினிலிருந்து, ஆயிரம் வருடம் யோகங்கூடினன். இவ்வேடுவன்மீது புற்று வளர்ந்துவிட்டது அதில் அனேக வாலவிருட்சங்கள் முளைத்தன. அம்மரங்களின் கீழுமேலும் அனேகமான மிருகங்களும் பட்சிகளும் வாசமாயின.

இவனிவ்வாறிருக்கையில் நாரதமுனிவ ரொருநாள் சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமன் சந்நிதானத்தில் வந்து யாழ் வாசித்து நின்றனர். வேதன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, முனிவ! உலகத்திலேதாகிலும் அதிசயமுளதோவென்றனர், நாரதர் பணிந்து ஐயா! நானொன்றுங் கண்டேனில்லை, இனியேதாகிலு நடக்கவேண்டிய வதிசயங்களுளவேல் தேவரீர் தயைசெய்கவென்றனன். திசைமுகன் முனியை நோக்கி யாழ்வல்லோய்! கேட்டிடுதி, சில தினங்கட்கு முந்திக் கோதாவரித்தீரத்தில் கௌதமனுரிருந்தனர்; அங்கு நாரணர்வந்து அவரைப்பார்த்து முனிவ! நீ மிகவிளைத்தனை எங்கெந்த க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு எங்கெந்த தீர்த்தங்களிலாடி வந்தனை அவ்வவ்விடங்களிலேதாகிலும் விசேஷங்களுளவோ கூறுதியென்றனன். கேசவ! நான்

வரும்வழியி லொருகுன்றில் நான்கு குரங்குகள் விபூதிபூசிக் கொண்டு வில்வவிதழ்களைக்கொண்டு சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தன. அச்சமயத்தில் ஒரு வேட னவ்வழியே வந்து அவைகளைப்பிடித்துக் கயிற்றாற்கட்டிக் கொண்டேகி னன். அவற்றுளொரு குரங்கு அவ்வேடனை நோக்கி எங் களிஞலுனக்கு யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை, நாங்கள் எங் கள் சிவபூசை முடித்துச் சுவாமியின் நின்மாலியங் கொண்டு போய்க் கொடுத்தபின்னரே எம்மனைவியர் புசிப்புண்பர்; குட்டிகளும் பால்குடிக்கும்; இல்லையேல் வழிபார்த்துப் பார்த்து இறந்துவிடுமென்றது. உடனே வேடுவன் மன திரங்கிக் கட்டவிழ்த்துவிட்டுத் தன்வீடேகினன். அந் நான்கு குரங்குகளும் பின்னர் ஒரு மரத்திலிருந்துகொண்டு பேசவாரம்பித்தன. நாம் என்ன செய்வது இந்த மாசி மாதம் சோமவாரம் சிவராத்திரி வரப்போகிறதாம் அன்று இரவில் நான்கு சாமமுஞ் சிவபூசை செய்தல் மிகப்புண்ணிய மென்று சில முனிவர் பேசிக்கொண்டார்கள். நாமெப்படி செய்வது வேடுவனுடைய கயிற்றின் கட்டினுல் நாமிக மெலிகின்ருேமே என்றன வென்ருர். கௌதமர் வார்த்தை யைக் கேட்டவுடன் நாரணன், வாரும் நாம் போய் அவற் றைப் பார்ப்போமென்று முனிவருடன் அவ்விடம் போய் மரங்களின்மீது இருக்குங் குரங்குகளைத் தன் கண்களாற் கடாட்சித்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கினன். அவைகள் வலிவுற்றுச் சுகமாய்வாழ்ந்தன.

இரண்டொரு நாளாயினவும் சிவராத்திரி தினம்வர அக்குரங்குகள் நான்கும் ஸ்நானஞ்செய்து விபூதிதரித்து வில்வ விதழ்களைப் பறித்துக்கொண்டு சமீபத்துற்ற சிவா லயத்திற்குச்சென்று அச்சிவாலயத்துள் முன்னமே புலத் திய முனிவர் கதவை மூடிக்கொண்டு சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தனர். குரங்குகள் மூன்று சாமத்திருந்துங் கதவு திறவாமையால் கோபங்கொண்டு கதவைப் பெயர்த் தெறிந்து உள்ளே பிரவேசித்தன. புலத்தியர் கண்டு கோபித்து நீங்கள் என் சிவபூசைக்கு இடையூறு செய்தமை யால் உடனே அழிந்துபோகக் கடவீர்களென்று சபித்தனர்.

குரங்குகள் புலத்தியரை நோக்கி முனிவ! அடுத்த சன்மத்தில் நின்குலத்துடனே எங்களால் மாயக்கடவை யென்று சபித்து விட்டிறந்தன. நாரதமுனியே! சிவபூசையின் மத்தியில் கோபித்துக்கொண்டமையால் புலத்திய முனிவன் அசுரனுகிய இராவணனுகப் பிறப்பன். குரங்குகளென்கும் சிலகாலம் என்னுலகில் வாழ்ந்தபின்னர் உலகில் வாலி, சுக்ரீவன், அனுமான், அங்குதனுகப் பிறந்து இராவணனுக்குப் பகையாவர். நந்தியெம்பெருமான் சாபத்தால் விஷ்ணு வானவர் இராமனுகப் பிறந்து அவ்விராவணனைக் கொல்லுவர் என்றனர். இங்ஙனம் கூறிய பிரமனை நாரதன் வணங்கி பங்கயனே! விஷ்ணுவிற்கு நந்தியெம்பெருமான் சாபமேன், வந்தது திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமெனக் கூறுவர். ஒரு காலத்துப் பிருகுமுனிவரானவர் மூன்று லோகங்களையுஞ் சஞ்சரித்து வருகையில் ஒரு நாள் வைகுண்டத்திற்குச் சென்று நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்திற்குச் சமீபிக்க வாயலிலிருந்த கருடன் தடுத்து முனியே யுள்ளே போகற்க, எனது தலைவன் தனது நாயகியோடு சுரதலீலை செய்கின்றனன் என்றது. முனிவன் கேட்டுச் சிவ! சிவ! இதென்ன கொடுமை இப்பொழுது பிரதோஷ சமயமாயிற்றே இவ்வமயம் எத்தகையர்களும் சிவதரிசனுர்த்தமாகவும் சிவபூசையதாகவும் இருக்கின்றனரே, இவ்விஷ்ணுமாத்திரங் காமாந்தகாரனு யிருப்பது என்னை! என்று கோபித்து உடனே யவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து கைலாயத்தையடைந்து நந்தியெம்பெருமான் திருவடியில் வீழ்ந்தெழுந்து தோத்தரித்து, சுவாமீ! இப்பிரதோஷகாலத்தி லெவ்வுலகத்தவரும் சிவத்தியானத்துடனிருக்கின்றனர். வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி மாத்திரம் இலக்குமியுடன் கலவித்தொழிலிலிருக்கின்ருன் இவனுக்கு வருங்கதியாது கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்றனர். நந்தியெம்பெருமான் பிருகுவை நோக்கி, முனியே! இத்தகைய தீமையையியற்றிய நாரணன் மண்ணினில் மனிதனுகப் பிறப்பன் இவன் மனைவியையொரு விராக்கதன் கொண்டேகுவன். பின்னர் குரங்கு கூட்டங்களைக்கொண்டு அசுரனைச்செயித்துப் பிரதோஷ விரதமனுஷ்டித்துச் சிவபூசையியற்றி வைகுண்டஞ் சேர்வ

னென்றனன். முனிவன் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப் போயினன். நாரதர் இக்கதையினைப் பிரமனிடத்திற் றெறிந்துகொண்டு விடைபெற்றுத் திரும்புகையில், என்செய்வேன் இக்காதையினை யுடனே யாரிடத்தும் சொல்லேனுகில் என் தலை வெடித்துவிடுமே யென்று அங்குமிங்குமோடி யலைந்து ஒரு வனத்தில் ஒரு ஆலமரத்தடியில் ஒரு புற்றிருக்கக் கண்டு அதனுள் யாராவதிருப்பரென்றுன்னி அப்புற்றில் தன் வாயைவைத்துப் பிரமா தனக்குச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போயினர்.

புற்றினுக்குள்ளிருந்த வேடன் யாவற்றையுங் கேட்டுணர்ந்து வெளிவருங்கால மெதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வேடனது யோகத்தியின் சுவாலை யெங்கணு மெரிக்கக்கண்டு தேவர்கள் பிரமாவிற்குச்சொல்ல பிரமன் புற்றினையடைந்து தெய்வத்தச்சனுகிய மயனைக்கொண்டு மரமுதலியவற்றைக் களைந்து வான்மீகமுனியே! வெளிவருக வென்றனர். வேடன் முனிவடிவோடுவந்து வணங்கக்கண்டு முனியே நாரதர் நினக்குக்கூறிய காதையை யொரு இதிகாசமாக வியற்றுகவென்று கட்டளை யிட்டேகினர். வான்மீகமுனிவ ரங்ஙனமே செய்து பல முனிவரோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஓர்நாள் அவ்விடத்தில் மார்க்கண்டேயர் வந்தெழுந்தருளினர். இவரைக் கண்டவுடன் வான்மீகமுனி சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து சமீபத்திருந்து தானியற்றிய இதிகாசத்தினைக் காட்டித்தன் யோக வரலாற்றினைச் சொல்லினர். மார்க்கண்டேய முனியை நோக்கி நீ யென்ன காரியஞ்செய்தனை; ஆயிரம் வருடமியோகமிருந்ததனுலென்னப் பிரயோசனம், அனேக மலைகளும் மரங்களும் எத்தனையோ கோடிகால மவுனமாகவிருந்து யோகஞ்செய்கின்றன. அவைகண்டவிலாபமென்ன, ஒருநாள்செய்யும் சிவபூசைக்கு இது சமமாமோ; பசுக்களின் கதைகளை ஆயிர ஆயிரமாக வியற்றிடினும் பதியாகிய சிவபெருமான் சரித்திரத்தைச் சொல்லுமடியார்க் குண்டாகிய புண்ணியம் வருமோ, சிவபூசை யொன்றினுலன்றே சகல புண்ணியத்தினையும் பெறலாம், சிவபூசையில்லாத வீடு புலைச்சேரியாகும் அப்பூசை

யில்லார் வீட்டினிலுண்பவனும் புலையனுவன் வேதங்கள் கொண்டாடும் விபூதிருத்திராட்சம்பூண்டு சிவபூசையியற்றி மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாகத் தெரிசிக்கின்ற பெரியோரைக்கண்டவர்களும் புண்ணியராவரே என்றனர்.

இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிய மார்க்கண்டேயரைப் போற்றி அடியில்விழ்ந்து அந்தோ! கெட்டேன்! கெட்டேன்! யோகத்தைச் சாதகமென்றெண்ணுது சாத்தியமென்றெண்ணினேன். பதிநூலறியாது பசுநூல் பேசினேன் அடியேன் கதியாது உய்யுமாறு திருவருள் புரிவாய் என்றலும் மார்க்கண்டேயர், முனியே! நீ இந்த வுலகத்தினைப் பிரதட்சணமாகவருவாயேல் எவ்விடத்து "நானிங்கு இருக்கிறேன்," என்ற அசரீரிகேட்கிருயோ அதுவே சிறந்த தலமாக வெண்ணி அவ்விடத்துச் சிவபூசைசெய்து உய்வாய் என்று கூறிப்போயினர். உடனே வான்மீகமுனிவர் பூமிமுழுவதினையும் வலமாகச் சுற்றி வருகையில் அசரீரி கேட்டது. கேட்டவுடன் குதுகலித்து ஒன்றுந்தோன்ருது சிறிதுநோ நின்று தெளிந்து அந்தத்தலம் பாலாற்றினுக்கு மேற்கில் கடற்கரைக்குச் சமீபமாக விருக்கக்கண்டு அவ்விடத்திருந்து சிவபூசை முறையே யியற்றிக்கொண்டிருக்கையில் சிவபெருமான் ஒரு வன்னி விருட்சத்தின்கீழ்க் காட்சிகொடுத் தெழுந்தருளத் தரிசித்துத் தோத்தரித்து நின்ற முனிவனைப்பார்த்துச் சுவாமியானவர் அறிஞ! நினக்குவேண்டும் வரங்களைக் கேட்டிடுதியென்றனர். வான்மீகர் பணிந்தெழுந்து ஆண்டவ! நின்னைத் தரிசித்த மாத்திரத்து என்பாவமனைத்து மொழிந்தது நான் பூசித்த இச்க்ஷேத்திரத்தினுக்கு என் பெயரால் திருவான்மியூர் என்று வழங்கவேண்டும், தேவரீர் சிரசிலுள்ள கங்கையினின்று சில தீர்த்த மிவ்விடத்துண்டாக வேண்டும், தாங்கள் திருநடன தரிசனத்தையும் யான் கண்ணுரக்கண்டு களிக்க வேண்டும். அக்கணமே தியாகேசபெருமான் தனது சடாபாரத்திலுள்ள கங்கையினின்று நீரைச்சிந்த அது ஆறு துளிகளாய் பூமியில் வீழ்ந்து கிழக்கில் சன்மநாசனி யென்றும், தெற்கில் காமநாசனி யென்றும், மேற்கில் பாபநாசனி

யென்றும், வடக்கில் ஞானதாயினி யென்றும், நடுவில் மோட்சதாயினி யென்றும், இந்திர தீர்த்தம், முதலிய தீர்த்தங்களையுண்டாக்கினோம் நீ கோறியபடி யாம் உமக்கு இன்றைய தினம் பங்குனி மாதம் பௌர்ணமியாகையால் திருநடனத்தை ஆடிக்காட்டுகின்றேன், பிரதி வருடந்தோறும் இத்தினத்தில் நம்மைத் தரிசித்தார் யாவருக்கும் மோட்சம் தருவோம் நீ எப்போதும் நம்மை தரிசித்துக்கொண்டு இவ்வூரில் வாழ்வாயாகவென்று கூறிமறைந்தனர்.

வான்மீகர் பூசித்தபடலமும், தியாகேசர் நடனதரிசனமும் முற்றிற்று.

இரட்சசு சென்மநாசப் படலம்.

நான்முகக்கடவுளின் கொட்டாவியிற் குரங்கு ரூபமாய் இரட்சசு என்பவன்பிறந்து, சத்தியலோகத்திற் சஞ்சரித்து வந்தனன். பிரமாவானவர் தனது உலகத்தி னொருபக்கத்தில் கலியாண தீர்த்தமென்று ஒரு தடாகமுண்டாக்கி இதில் யாராவது முழுகுவாரேல் அவர்கள் பெண்ணுருவமடைவரென்று ஆணையிட்டு வைத்தனர். ஒருநாள் இரட்சசு அத்தடாகத்தின் கரையிலுள்ள ஒரு மாத்தின் சமீபம்வந்து அம்மரத்தின்மீது ஒரு கிளியிருக்கக்கண்டு அதனைப் பிடிக்கத் தாவியேறுகையிலது பறந்துபோய் விட்டது, அம்மரத்தினுனியினின்றுங்குளத்தைப்பார்க்க அதனுள் தன்னிழலைக் கண்டு ஓ! ஓ! இதில் என்னைப்போ லொருவனிருக்கிறான் அவனை யிப்போதே கொல்லுவேனென்று அதிற்பாய்ந்து கலக்கி யொருவரையுங் காணுமல் கரையேறத் தான் பெண்ணுருவாயிருக்கக்கண்டு வெட்கிச் சமீபத்திருந்த வொரு காளிகோயிலைக்கண்டு வணங்க அத்தேவி வெளிவந்து இரட்சசே! உனக்குவாய்ந்த பெண்ணுருவம் நினது தந்தையால் தான் மாறும் அதுவரையில் ஆறுமாதம் பெண்ணாகவும் ஆறுமாதம் ஆணாகவுமிருப்பா யென்றனள். இரட்சசு அவ்விடம் விட்டுத் திரும்பி, எனது ஆணுருவத்தைக் கிரகித்

துக்கொண்டு எனக்குப் பெண்ணுருவத்தைக் கொடுத்தவன் இந்தக் குளத்துக்குள்ளிருந்தவன்தான் அவன் எந்த வுலகத்திலாவது ஒளித்துக்கொண் டிருப்பான் அவனை இப்போதே தேடிக்கண்டு பிடிப்பேன் என்று, இந்திரனுலகஞ்சென்று தேவேந்திரன் சபைக்குப் போனவுடன் அவன் கண்டு மோகித்து இரட்சசை யிட்டுக்கொண்டுபோய் தனது மாளிகையிற் புணர வா[illegible] இ[illegible]வ்விடம் விட்டுத் திரும்ப சூரியன்கண்டு காதலாகித் தனது உலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் ஆலிங்கனம் செய்ய சுக்ரீவன் பிறந்தனன். பின்னர் இரட்சசு [illegible] அலைந்துகொண் டிருக்கையில் வேதன் நா[illegible]து, முனியே! எனது கொட்டாவியிற் பிறந்த இரட்சசு பெண்ணுருவம் வாய்ந்து அலைந்துகொண் டிருக்கிறபடியால் நீ சென்று பிடித்துவந்து நான் பல வரங்கள் பெற்ற தலமாகிய திருவான்மியூரிற் கொண்டுபோய் சென்மநாசனி யென்னுந் தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்துப் பெண் சென்மத்தை நீக்கி என் னுலகம் கொண்டுவருவா யென்றனர். அங்ஙனமே நாரதர் தேடிப்போய் சந்திரனுலகத்திற் கண்டுபிடித்துக்கொணர்ந்து பிரமன் கட்டளைப்படி செய்து சத்தியலோகத்திற் சேர்த்தனர்.

இரட்சசு சென்மநாசப் படல முற்றிற்று.

பார்த்தசாரதி பாபநாசப் படலம்.

நாராயணமூர்த்தி வடமதுரையிலே வசுதேவனுக்குந் தேவகிக்கும் புத்திரனாய்ப்பிறந்து, ஆயர்பாடியினந்தனிடத் துமவன் மனைவி யசோதையிடத்தும் வளர்ந்து பலராமனுக்குத் தம்பியாய்க் கிருஷ்ணனெனும் பெயர்பூண்டு வளருகையில் இவன்மாமன் கஞ்சன் கேள்வியுற்று இவனால் உன்னுயிர் நீங்குமென்று அசரீரியாலுணர்ந்து, இவனைக் கொல்லும்படி பூதகி என்னுமரக்கியை யனுப்பினன். அவள்

அழகிய பெண்ணுருவங்கொண்டு குழந்தையை மடிமீது வைத்துப் பாலூட்ட பாலுண்ணுவதுபோல வவளுயிரையு முண்டனன். தொட்டிலினித்திரை செய்கையிற் காலுதறி யமுகையில் அவ்வுதையுண்ட சகடந்தூளாயின. அச்சம யத்து ஒருவன் கண்ணனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தி லெழும்பவு மவன் விழிபிதுங்கத் தாக்கிக் கொன்றனன். தவழ்ந்து விளையாடி மண்ணுண்ணக்கண்ட யசோதை யொரு சிறுகோல் கொண்டோச்ச வாய்திறந்தழ வாரம்பித்தனன். அப்போதவன் வாய்வழியே சர்வாண்டங்களையுங் கண்டு வியப்புற்று உடனே மறந்து எடுத்தணைத்து முத்தமிட்டுக் கீழேவிட்டுத் தயிர்கடையச் சென்றனள். கண்ணனயலார் வீடுகளிற்சென்று உறியைத்தாவி வெண்ணெய் முதலிய திருடியுண்ண தாய் பிடித்துவந்து உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டிவைத்தனள். உரலை மெல்லவிழுத்துக்கொண்டு சென்று இரண்டு மருதமரங்களி னடுவிற்புக்க அம்மரங்கள் முறிந்து வீழ்ந்துபழைய வடிவங்களைப்பெற்றுப் போயின. கண்ணன் பசுக்கூட்டங்களைமேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருஅசுரன் கன்றுருவங்கொண்டுவாலு மதனைத் தூக்கி விளாமரத்தின் மீதுவிசிக் கனியுதிர்த்து அவ்வசுரனுயிரினைப் போக்கினன். மற்றோரசுரன் பட்சியுருக் கொண்டுவந்து கண்ணனை விழுங் குதலு மவன் வாயினுழைந்து இரண்டாகப் பிளந்துவிட் டனன். மலையடிவாரத் தோர் நாள் இராக்கதனொருவன் வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கக் கண்ணன் குகையென வெண்ணி நுழைந்து உண்மையறிந்து உடனே கொன்று அவன் சாபத்தை நீக்கினன். பிரமாவானவர் பசுக்கூட்டங் களையும் இடையர் பிள்ளைகளையும் கவர்ந்துகொண்டு மறைய உடனே அப்பிரமன் வெட்கமடைய யாவரையுஞ் சிருஷ்டித் துக்கொண்டனன். யமுனை தீரத்தின் சமீபத்துற்ற வோர் மடுவின் விஷநீரை ஆயர்பிள்ளைகளுண்டு மடிய அவர்களை யெழுப்பி அம்மடுவிலிருந்த காளிங்கனென்னும் பாம்பு மேலேறிநடித்து அப்பாம்பின் மனைவியர் வேண்ட விடுத் தனன். கண்ணனைப் பார்க்கும்படி வந்துகொண்டிருந்த நந் தனை அக்கினிவளைந்துகொள்ள அவை முழுவதினையும் வாரி யுண்டனன். தன்னோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளை

களேயுந் தீருழ அதனையுமுண்டனன். இடைப் பெண்கள் தங்கள் ஆடை முதலியவற்றைக் கரைமீது வைத்து மடுவி விறங்கி ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் கண்ணன் அவர்கள் வஸ்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சமீபத்துற்ற ஒரு புன்னை மரத்திலேறியிருந்து அவ்வாய்ச்சியர் பலவித மாகக் கேட்டுங் கொடாமற் வெளியேவந்து நிர்வாணமாய் நின்று அஞ்சலித்தவர்க்கே கொடுத்து யாவருக்குங் காதலை மூட்டினன். அவர்கள் மயங்கி கண்ணனைச் சூழ்ந்துகொள்ள அவர்களோடும் பற்பலவகையான லீலைகளைச் செய்தனன். யமுனை தீரத்தொருநாள் வேய்ங்குழலை வாயினில் வைத்துக் கண்ணன் பாடுதலும் குடத்தியர்கள் கேட்டோடியும் வந்து பரவசராய்வேண்ட அவர்களொவ் வொருவரோடுந் தனித் தனி சையோகஞ்செய்து சந்தோஷிப்பித்தனன். சரஸ்வதி தீரத்தில் தனது சுற்றத்தினரோடும் பிராமணரோடுஞ் சென்று சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாகொண்டாடி மகிழ்ந் தனன். தனது தந்தை நித்திரை செய்கையில் ஒரு பாம் பானது விழுங்கக்கண்டு அதனைக்கொல்ல அது பழையவரக் கனுருவைவாய்ந்து விடைபெற்றேகின. தான் யமுனைதீரத் திலுலாவி வருகையிற் சங்கசூடனென்பன் வந்து தாக்க அவனைக்கொன்று அவன் காத்திருந்த மணியையெடுத்து பலராமற் கீந்தனன். பசுநிரையுள் எருதுருவந் தாங்கிவந்த வோரவுணனை யோரறையால் வீழ்த்தினன்.

இத்தகைய வரிய செயல்களைக் கஞ்சன் கேள்வியுற்றுக் கேசி யென்பவனைக் குதிரையுருவத்தோடு மனுப்பிக் கண் ணனை மாய்க்க வுத்தரவளித்தனன். அவ்வாறுவந்த குதிரை யின்வாயில் காத்தைக் கொடுத்துத் தூக்கி வீசியெறிந்தனன். மயன், எச்சன், வியோமனென்பார் கானவர் மக்களைக் கொண்டுபோய் ஒருமலையின் முழையிலடைக்கக் கண்ண னுடனே மீட்டுக்கொண்டனன். கஞ்சனிவையனைத்தையு மறிந்து கோபாவேசத்தனாய், மல்லர்களை யழைத்து இங்கு வருங் கண்ணனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனையுமவனண்ணனை யுங் கொல்லுவீர்களென்று கட்டளையிட்டு அவர்களை யிட்டுக் கொண்டு வரும்படி அக்குரூரனென்பவனை யனுப்பினன்.

அவன் சென்றழைக்க வவன் பின்னே பலராமனோடு கண்ணன் மதுரைக்குச் சமீபம்வந்து வழியிலெதிர்பட்ட அரசனது வண்ணானைக்கண்டு ஆடைகேட்க அவன் மறுக்கவுமவனைக்கொன்று கலைகளைப் பறித்து யாருக்குமீந்து தானுமுடுத்திக்கொண்டனன். பின்னர் அரசனுக்கு ஆபரணமணிவோன் பல கலன்களோடும் வர வாங்கிப் பூண்டுக்கொண்டனன், கூனியொருவள் பல சுகந்தங் கொணர்ந்து எந்தவேற்று அவள்கூனை நிமிர்த்திவிட்டனன். உடனே யரசனது விற்சாலையினுழைந்து அங்கிருந்த வில்லுகளை முறித்துச் சுழற்றி மோதிக்கொன்று முன்வந்த மல்லரை வீழ்த்திச் சிங்காசனத்திருந்த கஞ்சன்மீது சிங்கம்போற் பாய்ந்து உயிரைக் குடித்தனன். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து ஆர்த்தனர்.

பின்னர் கண்ணனும் பலராமனுங் காசிக்ஷேத்திரத்தினுக்குச் சென்று சாந்திபனி முனிவரிடத்து எட்டெட்டுக் கலைகளையு மறுபத்துநான்கு தினங்களில் கற்றுத்தேர்ந்து அவருக்குப் பாதகாணிக்கையாக அனேக வருடங்கட்கு முந்தி முதலையாலுண்ட அவர் குமாரனை யெமலோகத்தினின்றுங்கொணர்ந்து கொடுத்துமீண்டு மதுரையிலே வாழ்கையில், சராசந்தன் எதிர்த்துப் பதினேழுதரந் தோற்றனன். கலவயவ னென்பான் பலசேனையோடு மெதிர்க்க அவனுக்குத் தோற்று விட்டவன்போலு மோடி ஒரு குகையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு முசுகுந்தன் பின்னர் மறைந்தனன், கலவயவன் கண்ணனைக் காணாது முசுகுந்தனை உதைக்க வவன் கண்விழித்தெறித்தனன். பின்னர் அவ்வரசனுக்கு வேண்டியவரங்களீந்து திரும்புகையில் சராசந்தன் வரக்கண்டோடி யொருமலையின் முழையினுழைந்தனன். சராசந்தன் அம்முழைக்குத் தீவைத்து விட்டேகவுங் கண்ணன் குதித்து வெளிவந்து மதுரையைச் சார்ந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியிற் பனிரண்டுயோசனை அகலநிகளத்தில் துவரையென வொருபட்டண முண்டாக்கி வாழ்ந்து வருகையில், எயாகந்த நாட்டுச் சுகவிரோதயன் மகளைப் பலராமற்கு விவாகஞ்செய்வித்து, சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்றிருந்த விதர்ப்ப நாட்டு உருக்குமன் தங்கை

யை அவ்வுருக்குமணியி னுளவினலேசென்று யுத்தஞ் செய்து கொணர்ந்துதான் விவாகஞ்செய்து, சத்யபாமை, காளிந்தி, சாம்பவதி, மித்திரவிந்தை, சத்தி, இந்துபத்திரை, இலக்கணை இவர்களையு மணந்து, பல புத்திரர்களோடும் வாழ்கையில், சாம்பவதிக்குமாத்திரம் புத்திரனில்லாக்குறை யால் உபமனிய பகவானை யடுத்துச் சிவதீட்சை பெற்றுச் சிவலிங்கப் பூசைசெய்து சாம்பனே முதலான குமாரர்களைப் பெற்று இருந்தனன்.

இங்ஙனம் வாழுகையில் அஸ்தினபுரியில் பஞ்சபாண்ட வர்கள் துரியோதனனால் நாடிழந்து வனவாசஞ் சென்று திரும்பித்தஞ்சமென்று தன்னைச் சாரக்கண்ணன் துரியோ தனன்பாற் றூதாகச்சென்று காரியமுடியாததால் பார்த் தனுக்குச் சாரதியாக விருக்கவிசைந்து யுத்தத்திற்கு ஆரம் பித்துப் போர்க்களத்தில் இரதத்தோடும் வர அருச்சுனன் பகைவரைப்பார்த்து நிதானித்துத் தனது சாரதியை நோக்கிச் சொல்லுவான். மைத்துன! இங்கிருக்கின்றவர் கள் யாவருஞ் சுற்றத்தார்களாகக் காணப்படுகிறூர்கள். இவர் களையெல்லாம் கொன்றுவிட்டு எத்தனைகாலம் நாம் வாழப் போகிறோம், இதுவரையி லுலகையாண்டவர்க ளொருவரை யுங் காணேம், ஆகையினல் இவர்களையெல்லாங் கொன்று விட்டு இந்த மண்ணையாளேன் என்றனன். சாரதி அருச் சுனனை நோக்கிப் பார்த்தனே! இவ்வுலகில் விவகாரத்திற் சத்தியமென்று சொல்லும் கருமங்களியாவும் பாரமார்த்தி கத்தில் யாதொருபயனுமில்லையாய் முடியும். பல குடங்களி லுள்ள ஆகாயமுற்றும் வானகாயமே போல சிவகோடிகள் யாவும் பிரமமே யாகும், இந்த வுண்மையையறியாது அறி வீனத்தால் பேதம் பாராட்டிக் கருமங்களிற் கட்டுண்டழி வர், நானும் பிரமம், நீயும் பிரமம், நின்கையம்பும் பிரமம், பகைவரும் பிரமம், யுத்தமும் பிரமம், ஜெயமும் பிரமம், தோல்வியும் பிரமம், எல்லாம் பிரமமேயாகும், ஏகமாகிய பிரமந்தானே போக ரூபமாக நின்று அப்போகத்தை யாவருக்கு மூட்டுதலினலே நீயேன் வீணக மோகமுற்றுய் உடனே யுத்தம் செய்குவாயென்றனன்.

இந்தப் பிரகாரமருட்டவு மருச்சுனன் வீராவேசத்தோடு பதினெட்டு நாள் கண்ணனின் பலதந்திரங்களால் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபுனைந்து தனது தமையன் தருமனுக்கு முடிசூட்டினன். இவ்வகையிற் பாரதப்போர் முடியவும் கண்ணன் தனது துவரை நகரை நோக்கிச் செல்லுகையில்வழியிலுபமனிய பகவானைக்கண்டு திருவடியில் வீழ்ந்து பற்பல விதமாகத் தோத்தரித்து வணங்கி எதிரே நிற்க, முனிவர் கூறுவர், பார்த்தசாரதியே! இவ்வுலக நன்மையின் பொருட்டு நீ அவதரித்தாயாயினும், உன் நியமத்தை மறந்து வஞ்சகப்போர் முடிப்பித்ததே யன்றி, நினது தோழனருச்சுனனுக்கு வெற்றியுற அச்சமயத்தி லவனை மருட்டிச் சற்காரியமாகிய சிவபூசை யாதியன முத்திக்கேதுவாகவும், அவை விவகாரத்தினுக்கே யென்று கூறினை, வேதவுண்மை நீ யறிந்திருந்தும் அவன் மயங்கும் வண்ணம் அச்சமயங் கூறினையாயினும், இதுண்மையென மற்றையர் நம்பிக் கெடுவதற்கேதுவாயினமையின், நினக்குப் பாவம் வந்தெய்தியது, அதை யொழித்தற்கு வகைதேடுதி யென்றனன். கண்ணன் அந்தோ! என்செய்வேன் விளையாட்டுக்காரியம் வினையாக முடிந்தது, இதையொழித்தற்குத் தேவரீரே உபாயங் கூறவேண்டுமென்ன, முனிவர், கிருஷ்ண! எத்தகைய பாவங்களையும் போக்குவது சிவலிங்க தரிசனமே யல்லாமல் வேறில்லை. இத்தகைய தரிசனமுஞ் சிறந்த தலங்களினேரிடில் மிகப்புண்ணியமாம். ஆதலின் சிறந்த திருவான்மியூர்ச் சென்று பாவநாசத் தீர்த்தத்திற் படிந்து சுத்தனுகுகவென்றனன். உடனே விடைபெற்றுத் திரும்பி வான்மியூரடைந்து பாவநாசத் தீர்த்தத்தின் மூழ்கி விபூதியணிந்து உருத்திராக்கம்பூண்டு மருந்தீசனைத் தோத்தரித்தனன். சுவாமி யெதிர்வந்து கண்ண! என்னைத்தவிர வேறுபொருள் இல்லையென்னும் மறையுண்மையைத் தேருது வேறு விபரீதப்பொருட்படுத்தி யருச்சுனனை மயக்குவித்தா யாகலின் நின்னைப் பாவம்பற்றியது. அதைப் பாவநாசத்தீர்த்தம் நீக்கியது. இன்னஞ் சின்னுளுக்குள் வைகுண்டமடைதி யென்று மறைந்தனன். பார்த்தசாரதி உடனே பலதரம் பூமியில் வீழ்ந்தெழுந்து வான்மியூரை வலம்வந்து மெள்ளத்

திரும்பி அவ்வெல்லையினுக் கோர்கடிகைத் தூரத்திலுள்ள ஒரு அல்லிக்கேணிக்குச் சமீபத்திற் றங்கித் தினமும் வாழ்ந்து, இரவுதோறுஞ்சென்று மருந்தீசனை வணங்கி மீள்வன். இவ்வண்ணம் பார்த்தசாரதிப் பெருமாள் தங்கிய இடத்தைத் திருவல்லிக்கேணியென வின்றும் வழங்கி யனேகவடியார்கள் சென்றுபோற்றிச் செல்வமுதலிய பெறுவர். சிலகாலம் வரையில் கண்ணன் இவண்தங்கி வான்மியூரீசனுக்குப் பல திருவிழா முதலியசெய்து தரிசித்துத் தனது துவரைநகருக்கேகினன்.

பார்த்தசாரதி பாபநாசப்படல முற்றிற்று.

சந்திரன் காமநாசப் படலம்.

அத்திரிமுனிவர் தனது புத்திரனாகிய சந்திரனைப் பிரகஸ்பதி முனிவரிடத்திற் கல்வி கற்கும்படி விட்டுவைத்தனர். அவனவ்வாறே படித்துவருகையில் அவனழகைக்கண்டு பிரகஸ்பதியின் மனைவியாகிய தாரை மோகங்கொண்டு அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் பல குறைவற நடத்திவருகையில், தனது குருமனைவியின் சரச நடையினைக்கண்டு சகியாது தனக்குள்ளே சொல்லுவானாயினன். அந்தோ! என் செய்வேன் என் தந்தை இதைக் கேள்விப்பட்டால் மிகக் கோபிப்பரே. இந்திரன் தெரிந்தால் அவமானம் செய்வனே. ஆனால் இந்தத்தாரையினழகைப்போல மூவுலகத்துங்கண்டதில்லை. இவளைப் படைக்குங் காலத்தில் பிரமன் இவள்மீது மோகியா திருந்ததும் அதிசயமேயாகும். தானாக வலியவந்தணைந்தால் என் ஊழானது மிக்க நல்லதே. இவளைக்காணுந் தோறு மன்மதன் பாணங்களால் வெகு துன்பப்படுகிறேன். இவளோ தனது அங்க முழுவதையும் நன்றாக மூடுகிறதில்லை. நானே அவசரப்பட்டால் என்னதீமை விளையுமோ, இந்த வாசையைத் தடுப்பதற்கு எந்த ஞானம் தலையெடுக்

கும், இவள் வீடே குபேரன்வீடு இவள் தரிசனமே பெரிய தவம், இவள் பெயரைச் சொல்லுதலே மந்திர செபம், இவள் சையோகமே அத்துவிதம். என்று இவ்வாறு இருவரும் சந்தற்பங்கள் கிட்டாமல் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் இந்திரனானவன் விருத்திராசுரனைக் கொன்ற பாவத்தைப்போக்கத் தானியற்றும் அசுவமேத யாகத்தை நடத்துதற்குப் பிரகஸ்பதி பகவானுக்குத் திருமுக மனுப்பினன். இதைக் கண்ணுற்று முனிவன், தனது மனைவி தாரையை நோக்கிப் பெண்ணே! இந்திரன் யாக காரியமாக வென்னை யழைக்கின்றான் போய்வருகிறேன். நீ நமது ஆசிர்மத்தில் சாக்கிரதையாக விருக்கக் கடவை, தலையை வாரிக்கொள்ளுதல், வாசனை யெண்ணெய் தடவல், திலதந்திருத்திடுதல், உயர்ந்த வஸ்திர முடுத்திடுதல், வாசனை புட்பஞ் சூடுதல், ஆபரணமணிதல், மிக்க வன்னமுண்டிடுதல் இவை முதலிய, நாயகனில்லாத காலத்திற் கற்புடைய மாதர்கள் செய்யார்கள், நீ இந்தத் தருமங்களை யனுசரித்து வாழ்வதுடன் நினக்கு வேண்டுங் காரியங்களை நமது சந்திரனைக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுவாய், அவன் வயதிற் சிறியவனாயினும் புத்தியிற் பெரியவனேயாவன். இவனை வேறாக நினையற்க, இல்லற நடத்துவதில் நிபுணன் நின்னை விழியினிமைப்போலக் காப்பன், எனக்கு விடைதருவா யென்றனன்.

தாரை இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்துத் தலைகுனிந்து, தரையைப் பெருவிரலினாற்கிறிக் கண்ணீர் சிந்த, வலது கரத்தைக் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி யழுது சொல்லுவள். நாயக! நினது விபரீதவார்த்தை போதும், இது உனக்கே யழகாயிருக்கிறது. நின்னைப் பிரிந்து தனியாக வெப்போதாவது நான் வாழ்ந்ததுண்டோ? ஏழையின்மீது ஏதாவது கோபமுண்டோ? தங்கட்கு மனந் தானெப்படி துணிந்ததோ? போய் வருகவென்று எப்படி சொல்வேன் சொல்லேனேல், யாகத்தைத் தடுத்த பாவம் வரும், தேவரீர் தீர்த்த யாத்திரை செய்ததாலும், திட்சை

வகித்துக்கொண்டிருந்ததினுலும், உபாசனை முதலிய விரதங்களினுலும், முனிவர் கூட்டத்துடன் வாழ்ந்ததலினுலும், எனது ருதுதினங்களாலும் பலநாள் நமக்கு ஆலிங்கனமில்லாது நாள்கள் கழிந்தன. மிகுந்த காலத்தும் இத்தகைய அவதிவாய்க்குமேல் நான் எவ்வாறு சகித்து வாழ்வேன், நின்னைத் தடுப்பனேல் என் கற்பில் பங்கம்வரும் ஆயினும் எத்தனை நாளைக்குள் வந்திடுவீரென்பதையாகிலுஞ் சொல்லுக வென்றனள்.

பெண்ணே! யாக முடிந்தவுடன் வந்துவிடுவேன் முப்பதுநாள் எப்படியாகிலுங் கழித்துவிடுவாய், போக விடை தருவாயென்று தேவகுரு சென்றனன். சூரியனு மேற்றிசைச் சாய்ந்தனன். குருவினுடன் சந்திரன் வழித்துணையாகச் சிறிது தூரம்போய் வருவதற்குள் தாரை சகியாது அதிசீக்கிரம் அறுசுவையோடுங்கூடிய அன்ன முதலிய சமைத்துப் பொன் பாத்திரங்களிலமைத்துவைத்து, வாசப்பொடியுடன் வெந்நீர் தயார்செய்து, தெருவாயற்படியில் வந்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனள். வந்த சந்திரனைக் கண்டு பால! நின் குரு தனது மனைவியைப் பாதுகாக்கும்படி சொன்ன சொல்லை மறவாது என் வார்த்தையினையுந் தட்டாது இருக்கக்கடவை, பொழுதுபோயிற்று எழுந்திருப்பாயென வழைத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு ஆசனத்திருத்தித் தனது கை வளையல் கலகலென்ன முகத்தில் நீரரும்ப முத்துமாலைச் சிக்குண்ண ஆடையைத் துடையளவுத் தூக்கி நன்ருகச் செருகிக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்வித்துக் கலையாற்றுடைத்துக் குடுமிக்கு வாசனையூட்டி, வஸ்திரமுடுத்துப் புட்பமுடித்து அன்னம் படைத்துப் பருப்பிட்டு நெய்வார்த்துப் பலவித கறிகளுடன் உண்ணச்செய்து விசிறி கொண்டு விசிறி மிருதுவான சரசவார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டிருந்தனள்.

சந்திரன் உண்டபின்பு எழுந்திருந்து தாரை தன்னிடத்து அதிக மோகமாவிருக்கிருளென்ற குறிப்பறிந்து சமீபத்துள்ள ஒரு நந்தவனத்திற்கு போயிருந்தனன். தாரை

யுடனே *துவர்விரையோடு ஓமாலிகையிலூறிய நீரிற்குளித்து, சரிகை மேகலைபூண்டு, பட்டு இரவிக்கை யணிந்து, வாசனை தடவிப் பல வாபரணந்தரித்து, புட்பஞ்சூடிக் கொண்டு சந்திரன் தங்கு நந்தவனநோக்கிவர வாரம்பித்தனள். சிறிது இரவிக்கையைத் தளர்த்தித் தனஞ் சிறிது பிதுங்க அடிக்கடி கரத்தால் தலையைத்தடவிக் கொண்டு, பக்கத்திருக்கும் செடிகளில் புட்பங்கொய்து சிறிது வாய்க்கால்களைத்தாண்டி மரத்துனிழலிற்சென்று வண்டுக் கூட்டங்களின் பாட்டுகளுடன் தானும்பாடி. பல சரசத்துடன் சென்றனள். சந்திரன் கண்டு சகிக்கவொண்ணுத பரவசத்தாற் புத்தி திகைத்து ஓ! ஓ! நமது தவமே திரண்டு உருவாவருவதுவோ, என் ஊழின் பெருமை நன்று! நன்று!! மூவுலகத்தும் இத்தகைய வுருவமுண்டோ, வச்சிரத்தினுலேயே யமைந்த தேகமோ, இது பிரமன் படைப்பிலடங்கிடுமோ, நட்சத்திரக் கூட்டங்களெல்லாம் இவள்முன் என்னவாகும், இவள் தேகத்திலுற்ற அங்கமொன்றினை இன்னதற்குவமையென மதிப்பவர் ஏழையறிவுடையவரேயாம். இவள் தேகத்தினழகைக் கவர்ந்து கொண்டு உலகத்திலுள்ள பொருளனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றன. இத்தகைய வழகி தனித்து இங்குவருவாளேல் மன்மதனுயினும் சரணமடையமாட்டானே, இவளழகின் சாயையால் இந்த நந்தவன முழுவதும் மிகவழகாகத் தோன்றுகிறது. என்று இந்தப்பிரகாரம் வியப்புற்றுத் தனக்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில்

* துவர்வகை பத்து - பூவம் திரிபலை புணர்வன் கருங்காலி, நாவலொடு நான்மரம். விரைவகை ஐந்து-கொட்டந்துருக்கந்தகரமகிலாரம், ஒட்டிய வைந்தும் விரை - ஓமாலிகைவகை முப்பத்தைந்து — இலவங்கம் பச்சிலைக் கச்சோலமேலம், குலவியநாகணங்கோட்டம் - நிலவிய, நாகமதர்வரிசிதக் கோலநன்னாரி, வேகமில்வெண்கோட்டமேவுசிர் - போகாத, கத்தூரிவேரி விலாமிச்சைகமரேணுகமாஞ்சியுடன், எண்ணுஞ்சயரோகமின்புகழு - கன்னியிளம், புன்னைநறுந்தாது புலியுகிர்பூஞ்சாளம், பின்னுதபாலம் பெருவகுளம் - பன்னும், பதுமுகநுண்ணேலம் பைங்கோடுவேரி, கதிர்நகையாயேமாலிகை.

தாரை சமீபித்து வந்து குஞ்சிறிப்புடன் வாசனை கம கமெனக் குந்தித் தனது மனக்குறிப்பைக் காட்டினள்.

சந்திரன் கண்டு பரவசமாகி உடலஞ் சில்லென, தனது காதலை யுள்ளடக்கிக்கொண்டு ஆண்மையைவிடாது என் தவம் பலித்துவிட்டது, இவள் தனிமையாயினள் ஆயினு மாதரை நம்பப்படாது இன்னமுந் தடுப்பேன் இலேயேல் குறிப்பின்படி நடப்பேன் என்று எண்ணிக் கூறுவான். தாரையே! நான் தனியாயுள்ள இடத்தில் நீ வரலாமோ, வீட்டில் வேலையில்லையோ, நாயகனில்லாத சமயம் இந்தவித மாக வலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பது கற்புடையாருக்கழ காகுமோ, நாமிருவருஞ் சுத்தமாக வதிந்தாலும் அன்னியர் கள் ஏசாரோ? அதிசீக்கிரம் போகவென்றனன். இந்தப் பிரகாரங் கூறிய சோமனைத் தாரைநோக்கி உடுபதியே! நின்னிடத்து நான் வந்தாலுலகமென் சொல்லும், உன்னைக் காணுதற்கே கலன்கள் பூண்டேன். வீட்டுவேலைகளை யியற்ற வேறு காலமில்லையோ, உன்னைக்காட்டிலும் மேவேறு செயலென்ன விருக்கிறது. என்னைப்போலுஞ் சசித்தவர் களொருவருமில்லை. பூர்வதவத்தின் நல்வினையால் உன்னைத் தனியே யிங்குக்கண்டேன். உன்னுடைய கட்டழகை எண்ணி எண்ணி மூர்ச்சித்தேன், நினது மார்பைத் தவழ விம்மிய தனங்களை எனது கரங்ககளால் அதுக்கி அதுக்கி யாண்டுவந்தேன், மன்மதனுற்பட்ட துன்பத்தைக்கூற என் திறமாமோ, வஞ்சமில்லாது கூறுவேன், நின்னழகு என்னைக் கொளுத்திவிட்டது, அதனுல் நினது சரணடைந்தேன் துரையே! உடனே ஆலிங்கனம் செய்கவென்ருள்.

சந்திரன் கேட்டுத்திகைத்துப் புளகாங்கிதங்கொண்டு கூட்டிய தெய்வத்தைக் கொண்டாடி மீட்டுஞ்சொல்வன். தாரையே! நீ நல்ல மரபிலேபிறந்தாய் தேவகுருவின் மனை வியானுய், மூன்று லோகத்து மாதருள்ளு மரசியாயினை, நீ இவ்வாறு நடத்தல் உலகத்திலேச்சன்றே, நினது நாயகனை வஞ்சிப்பயேல் தேவர் நகையாரோ நாடிய வெனக்கும் பாவமன்றே, தீராத நோயுளனேனும், தீமையுளனேனும், தரித்திரனேனும், அங்கவீனனேனும் நாயகனுய் வாய்த்த

பின்னர் அவனோடு வாழ்தலே யுத்தமியின் லட்சணம். இதற்கு மாறுபட்டால் தாயுந்தந்தையும் பகைத்திடுவர் மாமனுமாமியும் நீக்கிவிடமுயலுவார்கள், சுற்றத்தார் கொன்றுவிட நினைப்பார்கள். ஆகையால் இந்த வபவாத நமக்கென்னத்திற்கு என்றனன்.

தாரை சந்திரனை நோக்கி அம்புலியே! நீ கூறிய நியாயமனைத்து மெனக்குந்தெரியும், நீசொல்லுதல் மீனுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுப்பதுபோலும், இக்கதைகளை யெல்லா மொருபக்கம் கட்டிவைப்பாய். மாதர்கள் சையோகமே ஆனந்தம், அவர்களது மலையையொத்த தனங்களோடு பழகி யறியாத நீ குற்றங்கூறிக் காலத்தை வீணாய்க்கழிக்கின்றாய், விகடமான வார்த்தை யிதுகாறும்போதும், உன் ஆசையை யடக்கிக்கொண்டு வெளியிலேதேதோ பேசுகின்றாய், சரண மென்றடைந்த வென்னை அவமாவிடுதல் பாவமாகும், இந்தத் தேகமுனக்கடிமை என்ன அவமானம்வந்தாலும் எனக்குத் துன்பமில்லை. என்னழகை யெல்லாங் காட்டினிலவாக் கழித்திட்டேன். நின்னதரத்தைத் தந்தால் நினக்கு மிகப் புண்ணியம், சின்ன வயதுமுதல் நானுன்னை வளர்த்தேன் பெரியவனாயினபின் என் சொல்லைத் தடுக்கின்றாய், உன்னை யணையுமுரிமை யெனக்குண்டு என்பது மறந்தனைபோலும், நீ படித்தபடிப்பின் சாமர்த்தியத்தை யிங்குக் காட்டவேண்டாம், நாயகன் சொல்லைத் தடுத்தல் பாவமென்று சொல்லினை, உன்னை நான் நாயகனாகக் கொண்டபின்பு உன் சொல்லைத் தடுத்ததுண்டோ, நாயகனிடத்து மனைவி கேட்டுக் கொள்ளும் விருப்பத்தை முடிக்காதிருத்தல் நாயகனுக்கழகாகுமோ ஆகையால் நீயே தவறிவிட்டாய். தாருகாவனத்திலும், ஆயர்பாடியிலும் நடந்த கதை நாமறியேமா, பிரமன் தான் பெற்ற சரஸ்வதியை மனையாகக்கொண்டான், கண்ணன் தனது அத்தையாகிய ராதையை யணைந்திட்டான், கவுதமன் பத்தினியை இந்திரன் புணர்ந்தான், பிருந்தையை விஷ்ணுசேர்ந்தான். இவர்களெல்லாந் தேவரென்று முனிவரென்று இன்னமுமில்லையோ, மாதர்கட்குத் தக்கபடி இன்பத்தைக் கொடுக்க சக்தியில்லாத மெலிந்த முனிவர்கள்

தங்கள் மனைவியர் பிறரைநாடிச் சுகத்தையனுபவிப்பரென்று பனையோலைகளி லெழுதிப் பயமுறுத்தி வைத்திருப்பதை யுன்னைப்போன்றார் நம்பி பலனிழந்தார், இது உண்மை மாதர்கள் சுகத்தையுணராத முனிவர்கள் தவஞ்செய்து தேகத்தைச் சுமையாத்தாங்கிக் கொண்டு காட்டிற்றிவர். புது மணப்பெண்களை யணைந்து வாழ்வதினுங் கல்வியில் தேர்ந்துள்ள நல்லார் சையோகமே பேரின்பம். இந்த வுண்மையை என்னிடத்துத் தேர்ந்திடுவாய். இதனால்வரும் பாவத்தை நானேற்றுக்கொள்ளுவேன். எனக்கு உயிர் பிச்சைகொடுக்கும் புண்ணியத்தை நீயேற்றுக்கொள்ளுவாய், இந்தச்சொல்லை மறுப்பையேல், இனி யொருக்கணமுந் தாளேன். துரையே! யடடா வீணாகக் காலங்கழிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை, இதுவரையில்போதுஞ் சல்லாபம் நின்றோளை வழங்காயென்று அதிசீக்கிரஞ் சந்திரன்மீது விழுந்து அணைந்தனள்.

இருவர்களு மல்கட்டாய்க் கட்டிக்கொண்டு பாவசமாய் மூர்ச்சித்துச் சிறிது நேரம் பேச்சின்றித்தெளிந்து பெருமூச்சிட்டு அதரமுண்டு பலதரமுத்தமீந்து கலகலவென்று முத்துமாலைகள் சிக்குண்ண, குழலவிழ காற்சிலம்பு சத்திக்க, வியர்வையரும்ப வலமிடமாகப் புரண்டனர். பின்னர் தாரையெழுந்து ஒரு சுற்று ஆடையோடு மற்றைய வாடையைத் தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு அவிழ்ந்து வீழ்ந்த கூந்தலை இடது கரத்திலேந்தி வலதுகரத்தாற் சந்திரன் கரத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குள்சென்று கட்டிலிலேறியவுடன், சந்திரன் தாரையையணைத்து அவள்முகத்தில் புன்னகையரும்ப ஆபரணம் பிரகாசிக்கச் செவ்வாய் துடிதுடிக்க, தனங்கள் விம்ம இரவிக்கையவிழ இடை நடுநடுங்க, சரச சல்லாபங்களோடு, விழிகள்சிவக்க, இரண்டுபயோதரங்களை வருடி, ஆடையை யவிழ்த்தெறிந்து நிதம்பத்தைத் தடவி, கூந்தல் அவிழ்ந்துசோர, கொடிபோலச் சுற்றல், மரத்தைப்போலேறல், எள்ளரிசிபோற் கலத்தல், பால் நீர் போலொன்றுபடல், தொடையானெருக்கல் குறிகள்சேர்த்தல், கொங்கை யழுத்தல், நெற்றி பொருத்தல் என்ற எண்

வகை ஆலிங்கனங்களை நடாத்தி; நுதலை நீவி, முத்தமிட்டு, உச்சி, கொங்கைகளினடு, சகனம், முதுகு, கன்னம், பிடர், நெற்றி, தொடை இவ்வெட்டிடங்களில் முறையே கைவிரல் குவித்துத்தட்டல், குட்டுதல், அங்கையாற்றட்டல், பையக் குத்தல், தர்ச்சனியாலூன்றல், தர்ச்சனியாலு மத்தியமத் தாலு நெருக்கல், மேற்படி விரல்களை மடக்கிப் பற்றுக்குறடு போலப் பிடித்தல், தர்ச்சனியாற்றுருவுதல் என்ற எண் வகைத் தாடனங்களைச்செய்து; கண், கபோலம், கொங்கை, நெற்றி, கைம்மூலம், நிதம்பம், வாயிதழ், உந்தி என்ற எட் டிடங்களினுஞ் சம்பனமியற்றி; கழுத்தினிடத்துந் தனத் தினிடத்தும் வளைவாகவும், கடிதடத்தில் எதிரெதிராகச் சேர்த்தும், மேற்கூறிய மூன்றிடத்து நுனிவளைவாகவும், கொங்கையினடிப் புறத்திலொன்று, மேற்புறத்தில் மற்றைய நாலுரேகைகளும், கொங்கைகளின் முகட்டிடத்து ஐந்தும், கொங்கையின்மீதும் அல்குலினும் பின்புறத்தினு மூங்கி லிலையைப்போலும் அறுவகையாக நகக்குறிகளையிட்டு; அத ரத்தில் சிவப்புறவும், கபோலத்தும் அதரத்தும் வடுப்படா மலும், கபோலத்தில் பல்லுமிதழும் பொருந்தவும், அதரத் தில் பல்தைக்கவும், கைம்மூலம், நெற்றி, மார்பு, தொடை, இவ்விடங்களில் அழுந்தும்படியாகவுந் தந்தக்குறிகளை யமை த்து; பெருவிரல், புரந்தாள், பரடாள், முழந்தாள், அல்குல், நாபி, மார்பு, முலை, கைம்மூலம், கழுத்து, கபோலம், வாய், கண், நெற்றி, உச்சி என்ற பதினைந்திடங்களினும் அமுத நிலை யாராய்ந்து; சங்குவளையல் நெறியவும், பாதச்சிலம்பு கலீரெனவும், கண்கள்சிவப்பேறவும், அதரம்வெளுப்புறவும், வியர்வை யரும்பவும்; கண்டத்தில் மயில், புறு, அன்னம், காடை, வண்டு, குயில், கோழி, செம்போத்து என்கிற எண் வித புட்குரல்களைக் காட்டியும்; கற்பகத்தைப் பின்னிய காமவல்லிக்கொடிபோலப் பின்னிக்கொண்டு; மல்லாத்தல் ஒருக்கணித்தல், உட்காரவைத்தல், நிற்றல், குனித்தல் என்ற ஐவகைக்காரணங்களோடும்; குதிரை, பாம்பு, கோழி, பூனை, புலி முதலிய பல நிலைகளையும் புரிந்து; சிந்தையுடன் சிந்தையாய் ஆவியொடு ஆவியாய் ஒன்றுபட வானந்தக் கடலின் மூழ்கிப் பேரின்பமெய்தியபோது சூரியன் உதய

மாயினன், இருவர்களும் கட்டில் விட்டிறங்கி வெளிவந்து நீராடி வேறுகலையாதி யணிந்து அடிசிலுண்டு நாணுளுஞ் சுக போக மனுபவித்து வருகையில் இவர்கட்கு அஷ்டமத்திற் சனியென்ன தேவகுருவும் வந்து சேர்ந்தனர்.

தனது நாயகனைத் தரிசித்த தாரை எதிரோடி வணங்கிக் காலலம்பி அந்நீரைக் கண்ணிலொற்றிப் பீடத்தெழுந்தருளச் செய்து சமீபத்திருந்தனள். கணவன் மனையை நோக்கி ஏதாவது குறையுளதோவென்றனர். நீரில்லாத குறை யான்றே யென்றனள். பின்னர் சந்திரன் வந்து வணங்க விபூதியீந்து நீ யெவ்வாறு காலங்கழித்தனை யென்றனர். தேவரீர் வருகையினையே யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து தாரை சந்தோஷிக்க நினது பணிபோற்செய்து வந்தனன் என்றான். குருகேட்டுச் சந்தோஷித்து வாழுகையில் இருவருக்கு நடக்குஞ் சல்லாபங்களாற் குறிப்பிற்றேர்ந்து பயமுறுத்திக் கேட்கத் தாரை யுண்மையைச் சொல்லிவிட்டனள், உடனே இருவரையும் சபிக்க ஆரம்பித்தனர். தாரை பணிந்து ஐய! நடுநிலையை நாடுங்காலத்தில் தவறுதவர்கள் ஒருவருமில்லை, எதுவும் ஊழ்வினையின்படியே நடக்கும், குற்றஞ் செய்தவர்க்கன்றோ பரிகாரமும் ஆகமத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது, பிரமன் முதலியோரு மனங்கலங்கினரேல் ஏழை யெம்மாத்திரம், ஏதோ சிறுவர்கள் மயங்கிவிட்டோம். மன்னிக்க வேண்டுமென்று வணங்க, தேவகுருவு மனைவியின் குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சந்திரனை நோக்கி நீ க்ஷயரோகத்தால் மெலியக்கடவையென்று சபித்தனர். சந்திரன் அவ்விடம் விட்டுத் திரும்பித் தன் தந்தையிடஞ் செல்லுகையில் வழியில் நாரதரைக்கண்டு வணங்க, முனிவர் சந்திரனைப்பார்த்து, பால; என்ன காரியஞ்செய்தாய், காமமே பொய் கொலை களவு முதலிய பலதீமைகளுக்குங் காரணமாகும், காமத்தாலிந்திரன் ஆயிரங்கண்கள் பெற்றான், காமத்தால் குபேரனொருகண்ணிழந்தான், காமத்தானாரணன் அடைந்த சாபங்கட்கு அளவில, காமத்தாலுண்டாகும் பாவங்கள் பல. ஆகையால் உனக்குக் காமங் காரணமாக உண்டான சயரோகமொழியத் திருவான்மி

யூர்ச்சென்று காமநாசனித் தீர்த்தத்து மூழ்குவையேல் எல்லாவினையுமொழியும் என்றவுடன், முனிவரிடம் விடைபெற்றுச்சென்று அத்தீர்த்தத்து மூழ்கிச் சொக்கநாயகியுடன் மருந்தீசனைத் தோத்தரித்துத் தனது நோய்நீங்கப்பெற்றுத் திரும்பித் தனது தந்தை அத்திரிமுனிவரிடஞ் சென்று வாழ்ந்தனன்.

சந்திரன் காமநாசப் படல முற்றிற்று.

சூரியன் பூசைபுரிந்த படலம்.

சூரியன் பிரதி தினம் உதயமாகுந்தோறு மந்தேகமென்னுந் தீவிலுள்ள இராக்கதர்கள் அறுபதினயிரங்கோடிபேர் வந்து எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துவந்தனர். அதனாற் சூரியன் சகிக்க முடியாது ஒருநாளோட வாரம்பித்தனன் தேவர்கண்டு நடுங்கினர் அச்சமயத்திலாகாயத்தில் அசரீரியுண்டாகிச் சூரியனே! ஓடவேண்டாம், சம்புத்தீவிலே பாலாற்றின் வடக்கிலே சமுத்திர தீரத்திலேயுள்ள திருவான்மியூர் க்ஷேத்திரத்தினைநாடி அங்கு எழுந்தருளியிருக்கு மருந்தீசனை வணங்கில் இராக்கதர் பயமொழியு மென்னச் சொல்லியது. சூரியன் கேட்டு என்னசெய்வது என்னுடைய தொழிலைவிட்டு எங்ஙனஞ் செல்வேனென்று துக்கித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரதமுனிவரெழுந்தருளி, சூரியனே! நினது தம்பியாகிய அசனியென்பவனை யழைத்து நினக்குப் பதிலாகத் திருவான்மியூருக் கனுப்புவையென்று சொல்லிப் போயினர். அங்ஙனமே சூரியன் அசனியை யழைப்பித்துக் கூற அவனுமங்ஙனமே சென்று திருவான்மியூரடைந்து ஓரிரவினுக்குள் சூரியதீர்த்தமென வொன்றுண்டாக்கி மருந்தீசனை வணங்கிப் பலவரமேற்றுச் சூரியனுக்கு அறிதத்துச் சென்றனன். பின்னர் சூரியன் தன்னெடதிர்க்கு மிராக்கதரை எதிர்த்துச்சாடித் தோக்கடித்துச் சுகமே வாழ்ந்தனன். இச்சூர்ய தீர்த்தத்தி லாடுவோரும் இத்தீர்த்தங்

கொண்டு சுவாமிக்கு அபிடேகஞ் செய்விப்பவரும் தேவரே யாவர், எவர்களென்னென்ன விரும்பி முழுகினுமவையாவு மடைவர், மந்திரஞ் செபந் தருப்பணம், மகேசுரபூசை, இத் தடத்தருகிற் செயில் ஒன்றுக்காயிரம் பலனதிகமாகும், இத் தடத்தருகிலிருக்குந் தருக்களின்மீது இந்நீர்படுதலினால் அவையுமோட்சத்தையே யடையும், பிரதி தினமும் அத னுள் மூழ்கித் திருவான்மியூரிலுறைவார் சிவமே யாவர். சூரியன் இரவில் பூசித்த தலமாகலின் சுவாமி இன்றளவு மேற்குமுகமாக விருக்கின்றனர்.

சூரியன் பூசைபுரிந்த படல முற்றிற்று.

இந்திரன் சாபந்தீர்ந்த படலம்.

அசுரர்களுக்குள் தலைமையினை வாய்ந்த அகிதவுட்டிர ரென்பவன் தவமியற்றிப் பிரமனிடத்துப் பலவரங்களைப் பெற்று உலகங்களை யெல்லாஞ் செயித்து விண்ணுலகிற் சென்று இந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனன். தேவேந்திரன் தன்னாலானவரையில் போர்புரிந்து முடியா மல் அவனுலகத்தைவிட்டு மண்ணுலகத்திலிறங்கி இமயமலை யின் சமீபத்திலுள்ள பிருகுவின் பன்னசாலைக்குவந்துசேர்ந் தனன். முனிவர்கண்டு எதிர் வணங்கி அழைத்துக்கொண்டு போய் ஆசனத்திலெழுந்தருளச் செய்து, நடந்த வரலாற் றினை விசாரித்து வருத்தமுற்றுத் தனது ஆசிரமத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் பிருகுமுனிவர் புத் திரியினது அழகைக்கண்டு சகியாது இந்திரன் சமீபத்திற் சென்று ஒரு முத்தமீந்தனன். இதைக் கண்ணுற்ற பிருகு முனிவர் இந்திரா! நீ இராக்கதனாகப் போகக்கடவை யென்று சபித்தனர், அங்ஙனமே வாசவன் இராக்கதனாய்க் காட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். தேவர்கள் தங்கள் தலைவனை யிழந்ததால் ஒருங்குகூடிப் பூமியிலுள்ள முசுகுந் தனை வேண்டலும் அவன் உடனே விண்ணுலகஞ்சென்று

அகிதவுட்டிரனைக்கொன்று தான் அரசாட்சி செய்துவந்தனன்.

இந்திரானியானவள் தனது நாயகனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமனிடம்முறையிட, பிரமன் தேறுதல்கூறி யனுப்பியபின், நாரதரை யழைத்து அதிசீக்கிரஞ்சென்று தேவேந்திரன் கொண்ட இராக்கத உருவை மாற்றிவைப்பா யென்னலும், முனிவர் இசைந்து பலவிடங்களில் தேடி இந்திரனைக் கண்டுபிடித்துத் திருவான்மியூருக்கிட்டுக்கொண்டு போகவும், எல்லையை மிதிப்பித்தவுடன் இராக்கதவுருவ மொழிந்தது. வாசவன் ஊருட்சென்று சென்மநாசனித் தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சுத்தனுகி மருந்தீசனைப் பற்பல விதமாகத் தோத்தரித்து விடைபெற்றுத் தன்னுலகம் சென்று முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்தியைக்கண்டு அரசாட்சியேற்று வாழ்ந்தனன்.

இந்திரன் சாபந்தீர்ந்த படல முற்றிற்று.

பிரமன் திருவிழாச்செய் படலம்.

கற்பமொன்று முடிந்து மறுபடியும் உலகமுற்பத்தியாகையில் நாராயணன் உந்தியினின்றும் பிரமன் பிறந்து தந்தையை வணங்கி நான் செய்யவேண்டிய பணியைக் கட்டளையிட வேண்டுமென்றனன். விஷ்ணுவானவர் வேதனைநோக்கி மைந்தனே! எனக்கு நினக்கு மற்றையவுயிர்க்குந் தந்தையாய்த் தாயாய்த் தமராய் விளங்கும் பெருமானை நோக்கித் தவம்புரிந்து இந்த வண்டத்தி லான்மகோடிகளைப் பழையபடி செய்விப்பாயென்றனர். பிரமன் நாரணனைத் துதித்துப் பிதாவே! வேண்டிய பலனை யதிசீக்கிரத்தில் கொடுக்குந் தானத்தை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்ன, நான்முகனே! வேதங்கள்கூடிப் பூசித்த வேதாசலத்திற்கும், நமது அம்மையார் மயிலாகவிருந்துவணங்கிய திருமயிலைக்கு மத்தியிலுள்ள திருவான்மியூரினை நாடுதியென்று தந்தை

கூறவு மிசைந்து பிரமாவானவர் அந்தத் தலத்தினையடைந்து பதினுயிரம்வருடந் தவமியற்ற சுவாமி வெளிவந்து பிரம! நினக்கு யாதுவரம் வேண்டுமென்ன. அங்ஙனமே தந்தோம் நீ யாவையும் படைத்த பின்னர் இத்தலத்தில் நின்பெயராற் றடமுண்டாக்கி எனக்குத் திருவிழா நடத்திவைக்கக் கடவா யென்று சொல்லி மறைந்தனர்.

அந்தணன் அங்ஙனமே எல்லாவற்றையு முண்டாக்கித் திருவான்மியூரில் பிரமதீர்த்தமென வொன்று எடுத்து அந் நீரால் சுவாமிக்குத் திருமஞ்சனஞ்செய்து பின்னரொருநாள் அகத்தியாதி முனியவர்களை யழைத்து அவர்களைக்கொண்டு ஆகமங்களை யெல்லா நன்ருக விசாரித்து அவற்றிற் குறித்த படி திருவிழாச் செய்யத்துடங்கினன். தேவர்களெல்லாரு மொன்றுகூடி மருந்தீசற்குப் பல ஆபரணங்களையும் பல பீதாம்பரங்களையும் அணிந்தனர், மாடவீதியை யலங்கரித் தனர், தேரினைச் சிங்காரித்துவைத்தனர், எங்கணுந் தோர ணங்கட்டினர், நவரத்தனங்களிழைத்த தம்பங்களில் வாழை, கமுக முதலிய கட்டினர், பூப்பந்தர்கள் சந்திகளில் தூக்கி னர், வீதிகடோறுங் கோலமிட்டனர். பங்குனிமாதத்தில் கொடியேற்றிப் பல விழாவாற்றி, முதனுள் முதல் பத்து தினங்கள் வரையில் பலபல வாகனங்களினிலேற்றி ஆனை முகன் ஆறுமுகன் சண்டேசன் அம்மையாருடன் அரனுருக் குத் திருவிழாவாரம்பித்து, காலையில் வீதிவலம் வந்தபின் னர் இரவில் மறையவர் வேதபாராயணம் சொல்லவும் நார தாதி முனிவர்கள் யாழ்வாசிக்கவும், குங்கிலியதூபமெங்கும் வீசவும், அடியார்கள் நாமாவளிகூறவும், வெண்குடை நிழற் செய்ய, கவரி ஆலவட்டம் சாந்தாற்றி நெருங்கவும், கொடி கள் தாங்கவும், எள்விழுதற்கிடமின்றிப் பலர்சூழ்ந்தனர். சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரம் யானை சிங்கம்போன்ற தீவட் டிகள் முன்னும்பின்னுமேந்த, பேரிகை, யாழ், கைப்படகம், பறை, முரசு, குடமுழவு, சின்னம், பூரி, எக்காளம், சங்கம், தாளம் தண்ணுமை முழங்கவும் வெளிவந்தனர். வீதிகடோ றும்கும்பம்வைத்தனர், வேதியர்கள் அட்டமங்களத்துடனே தட்டுகளில் தேங்காய் தாம்பூலம் காசு கற்பூரத்துடனே

வந்து தீபாராதனைசெய்யவும், சிலவடியார் ஆடவும், சிலவடியார் பாடவும், மறைமுதல்வன் வந்தான், கறைமிடற்றோன் வந்தான், வான்மியூர் மருந்தீசன் வந்தான், என்று பலபல விதமாகத் தோத்தரிக்கவும் இத்தகைய ஆடம்பரத்துடன் நான்கு வீதியும் வந்து கோபுரவாயலிலடைந்தவுடன் ஆதிசைவர் நிவேதனத்துடன் தீபாராதனைகாட்ட, அரம்பையாதியர் தாளவிசைமருவிய நடனமிட ஆலத்தி சுழற்றி எச்சரிக்கை சோபனம் பாடினர், நந்தியெம்பெருமான் முன்னரேக ஆலயத்துட் பிரவேசித்துப் புண்ணியன் எழுந்தருளினன். இவ்வகையாகப் பத்து தினமும் பலவாகனம் விமானந்தேர் முதலியமீதிற் கொண்டாடிச் சமுத்திரத் தீர்த்தமாடி அடுத்த நாள் மவுனபலிதூவிப் பிறபூசையுமாற்றித் தூக்கிய விடைக்கொடியை யிறக்கினர். மற்றொரு காலத்தில் தெப்பவிழா கொண்டாடினர். அத்திருவிழாக் காலங்களில் பிரமாவானவர் அனேகமான பூதானம், சுவர்ன தானம், அன்னதானமுதலிய செய்து சுவாமியின் சந்நிதானத்தில் வணங்கிநின்றான். மருந்தீசன் வெளிவந்து, பிரமனே! நீ நடத்திய திருவிழாவைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம் என்னவரம் வேண்டுமென்ன, சுவாமி! இனி இத்தலத்தில் திருவிழா செய்பவரும், செய்விப்பவரும், தரிசித்தவரும், இயன்றமட்டும் உதவிசெய்தவரும், வேண்டிய பணியியற்றினவரும், சகல செல்வங்களுடன் வாழ்ந்து பின்னர் முத்தியடைதல்வேண்டு மென்றனன். அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கூறி மறைந்தனன். பின்னர் பிரமன் சத்தியலோகஞ் சென்று வாழ்ந்தனன். மற்றொரு காலத்தில் இந்திரன் விஷ்ணு முதலியவர்களும் திருவிழாச்செய்து மகிழ்ந்தனர்.

பிரமன் திருவிழாச்செய் படல முற்றிற்று.

———

வேதம் பூசைபுரி படலம்.

சோமுகனென்னு மசுரன் தவமியற்றிப் பல வரங்களை யேற்று எட்டுத் திக்குகளையும்வென்று தன்னை யெதிர்ப்பவ ரொருவருமின்றி விண்ணுலகிற்சென்று தேவர்களை யெல்லாம் வாட்டிச் சத்தியலோகம் புகுந்து புயங்களைத் தட்டித் திசைமுகன் மவுனமுற்றிருக்க அவ்விடத்திருந்த வேதங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டுவந்து சமுத்திரத்திலே சேற்றிற் புதைத்துத் தான் கடலிலொளித்துக்கொண்டனன். மறையவன் வருத்தமுற்று விஷ்ணுவினிடத்தில் கூறவும் அவன் மிகு கோபம்வாய்ந்து, பெரியதோர் மீனுருவமெடுத்து கடலிற் பாய்ந்து தேடிச் சோமுகனைக்கண்டு அவனைக் கொன்று வேதங்களைப் பிரமனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டனன். மீனுருவம்பெற்ற நாரணன் இத்தகைய அரியகாரியஞ் செய்தார் என்னைக் காட்டிலு மேவெருருவருண்டோ வென்று கருவங் கொள்ளத் தான்கொண்ட மீனுருவ நீங்காது வெறிகொண்டு சமுத்திரத்தைக் கலக்கி உபத்திரவஞ்செய்யப் பிரமன் முதலியோர் கயிலையடைந்து முறையிட, கண்ணுதற்கடவுள் கிருபைகூர்ந்து தனது சமீபத்திருந்த சாத்தனுரையழைத்து நீபோய் விஷ்ணுவாகிய மீனின்செருக்கை மாற்றி வருவர் யென்றேவலுஞ் சாத்தனுர் போய்க் கடலிற்புகுந்து அம்மீனின் கண்களைப்பிடுங்கி மமதையை கெடுத்துவந்து சிவபெருமான் றிருவடியில் கண்களைவைத்து வணங்கினன். முதல்வன்குஞ்சிரிப்புட னெழுந்தருளி யிருந்தனன். விஷ்ணு தனது மயக்கமொழிந்தவுடன் தனது மீனுருவத்தை மாற்றச் சமுத்திர வழியேசென்று திருக்கோணமாமலையை யடைந்து பூசித்துத் தனது பழைய வுருவத்தினையேற்று வைகுண்டஞ் சென்றனன்.

வேதங்கள் பிரமாவை நோக்கி ஐய! நாங்கள் அசுரன் கரத்திற் பட்டதனுலுண்டாகிய பாவத்தைப் போக்கடிக்கத் தவமியற்றவேண்டு மொருதலத்தினைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்றன. நான்முகன் வேதங்களே! உம்மிடத்தி லெழுதப்பட்டுள்ள உயர்ந்த தலத்தினை மறந்தீரோவென்ன, ஆம்,

ஆம், ஞாபகத்திற்குவந்தது அந்தத் தலத்தினுக்குப் போய் வருவோமென்று விடைபெற்று மனிதவுருவம் வாய்ந்து தென்தேயநாடித் திருவான்மியூருக்குச் சமீபிக்கையில் அரிய சோலை முதலிய சூழ்ந்த இடத்தைக்கண்டு அங்கேயே யிருந்து தவமியற்றி அங்குச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, திருவான்மியூருக்குச் சென்று தினமுந் தரிசித்து வருகையில் ஒருநாள் சங்கரன் பிரத்தியட்சமாகி உங்களுக் கென்ன வேண்டுமென்ன, பெருமானே! அசுரனால் எங் கட்குவந்த பாவம் போகவேண்டும். இத்திருவான்மியூர் எல்லையினில் நாங்கள் தவமியற்றிய இடத்திற்கு *வேத சிரேணி யென்றும் இத்தலத்திற்கு வேதபுரியென்றும் வழங்க வேண்டுமென்றன. அங்ஙனமே யாகுகவெனக்கூறிக் கரந்தனன்.

வேதம் பூசைபுரி படல முற்றிற்று.

காமதேனுவருள்பெறு படலம்.

வசிட்டமுனிவர் ஒருகாலத்தில் இந்திரனிடத்திற்குப் போய் தேவேந்திரனே! காசித்தலத் தெழுந்தருளியிருக் கும் விசுவநாதனை ஒரு மண்டலமபிடேகித்துப் பூசைசெய்ய வெண்ணங்கொண்டேன். நின்னிடத்துள்ள காமதேனுவை யென்பாலனுப்புவையேல், தினம் வேண்டிய பால் பெறுவே னென்றுகூறி அத்தெய்வப் பசுவோடும் வாரணாசியடைந்து நாடோறுஞ் சதாசிவத்திற்குப் பாலபிடேகஞ் செய்துவந்த னர். ஓர்நாள் அப்பசு காசியைவிட்டுக் கானகங்களில் மேய்ந்துகொண்டே கயிலைச்சாரலடைந்து ஓர் சோலையினழ கினைக்கண்டு ஓர் நாள்முற்று மவ்விடமே யிருந்து மற்றைய நாள் காசிவந்து சேர்ந்தது. வசிஷ்டர்கண்டு கோபித்துக் காட்டுப்பசுவாகப் போகக்கடவதென்று சபித்தனர். காம தேனு சாபமேற்றுத் தெற்கு நோக்கி வந்துகொண்டிருக் கையில் திருவான்மியூரெல்லைக்குள் வரலும் தனக்கு நல்

* இக்காலத்தில் இவ்வூர் வேளச்சேரி என்று வழங்குகிறது.

லறிவு பிறந்து ஓ! ஓ! எதோவதிசய மிவ்விடத்துள்ள தென்று எண்ணி அங்குமிங்கு நோக்க ஒரு புதருக்குள் சிவலிங்கப்பெருமா னிருக்கக் கண்டு வியப்புற்றுத் தனது மடியினின்றும் பாலைப் பெருமான் திருமுடியிற்சொரிந்து தினமு வவ்வெல்லையுள் வாழ்ந்து வந்தது.

இங்ஙனம் நிகழுகையில் அடுத்த *சைதையென்னு மூரையாண்டு வருபவனாகிய சதயூவென்னு மரசன் தனது ஊரிலுள்ள பயிர்களைக் காட்டுமிருகங்களழித்து வருதலைக் கேள்வியுற்று வேடருடன் சென்று வனத்திலுள்ள விலங்கு களையெல்லாங் கொன்று திரும்புகையில், சிங்கமொன்றினைக் கண்டு துரத்திக்கொண்டேகையில் அதுவான்மியூர் எல்லைக் குட் சென்றது. அங்குலாவிக்கொண்டிருந்த காமதேனு அந்தச் சிங்கத்தினைக்கண்டு தாவித் தன் கொம்புகளாற் குத் திக் கொன்றுவிட்டு புதருக்குளுழைந்து கொண்டது, அரசன்பார்த்து ஆச்சரியமுற்று என்னே! என்னே! சிங் கத்தினைப் பசுவென்ற கதையை யான் கேட்டதில்லை, இத னுண்மை யறிவேனென்று புதருக்குச் சமீபித்துப் பசுவைப் பிடிக்கவெண்ணிப் புதரைச் சுற்றிலுஞ் சேனையைச் சூழச் செய்து ஒரு சிறு அம்பைப் புதருள் பிரயோகித்தனன் காமதேனு திடீரென வெழும்பித் தன்குளம்பை விலிங்கத் தின்மேல் வைத்துத்தாண்டி வெளிவந்து யாவரையும்கொன் றுவிட்டுப் பழையபடி யுட்புகுந்து, சுவாமியின் மேனியில் குளம்பு பதிந்திருத்தலைக் கண்டு பயந்து அனேகமானத் தோத்திரங்களைப் புரிந்து நிற்கச் சுவாமி வெளிவந்து வேனுவே! பயப்படற்க நினது அடியை நமது கந்தன் பாத மெனக்கொண்டோம். நமது மேனியில்வாய்ந்த சவட்டினைக் காஞ்சியில் காமாட்சிதந்த வளைத்தழும்பு முலைத் தழும்பினை போற் பெற்றோம், நினது பாலால் நம்மைத் தினமும் அபிடேகித்தனையாகலின் நாம் வெண்மேனி பெற்றுப் பால் வண்ணனெனும் பெயரைப்பூண்டனம். நீ சுகமாய்ப் பழைய வடிவத்தை வாய்ந்து விண்ணுலகஞ் சார்ந்து வாழுதி என்று

---

*இந்நகரிப்போது சைதாப்பேட்டை யென்று வழங்குகிறது

கட்டளையிட்டுப்பின் இறந்த அரசர் முதலியோரையுமெழுப் பித் தாமறைந்தனர்.

சதயூவாசனெழுந்து விம்மிதமடைந்து, தன் மந்திரி முதலியோரை யழைத்து அமைச்சர்களே! நானினி இத் திருவான்மியூரினைவிட்டு வருவேனில்லை. எனது புத்திர னுக்குப் பட்டங்கட்டி நீவிரெல்லா மவனுடனிருந்து சை தையினையாளக் கடவீரென்றனுப்பியபின் தான் நீராடிப் பூதிபூசி உருத்திராக்க மணிவடந்தாங்கிப் பால்வண்ண நாத னைப் பணிந்தேத்திப் பலரையழைத்துப் பொருளீந்து மண் டபங் கோபுரங் கோயில் முதலியகட்டி, வீதிவகுத்துச் சைவர்களைக் குடியேற்றி நகரமுண்டாக்கித் திருவிழா நடத் தித் தரிசித்து வாழ்ந்து ஒருநாள் மோட்சதாயனி என்னுந் தீர்த்தத்து முழுகி கயிலையையடைந்து சிவகனத்துள் வாழ்ந் தனன்.

காமதேனு வருள்பெறுபடல முற்றிற்று.

இயமன் பழிதீர் படலம்.

வேதாகமங்களை யெல்லா நன்குபடித்துத் தேர்ந்த மிரு கண்டுமுனிவர் மருத்துவதி யென்னு மனைவியோடு வாழ்ந்து வருகையில், புத்திரனில்லாக் குறைவால் காசிப்பதியினை யடைந்து தவமியற்றி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனர். அப்புத் திரனுக்கு வயது பதினாறு என்று விஸ்வேசனருளியும், கவனியாது புத்திரபாக்கியமடைந்த வொன்றே சிலாக்கிய மென வெண்ணி நாளொருமேனியாக அப்பாலனை வளர்த்து வருகையில், பதினாறுமாண்டு நெருங்கவுந் தாய் தந்தையர் கவலையின் மூழ்கித் துன்பப்படுகையில் பாலன் மார்க்கண்டன் தாய் தந்தையர்களைப் பணிந்து கூறுவானாயினன். நீவிர் துக்கப்படுவதினா லென்னபயன். அந்த வெமபயமொழிப் பதற்குமுன்னமே யறிந்துள்ளேன். யாவுஞ் சிவாஞ்ஞையின்

படியேநடக்கும். எமனுனே யொன்றுமென்னைச் செய்யாது விடைகொடுப்பீராகவென உத்தரம் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கிநடந்து திருக்கடையூரடைந்து பற்பல விதமான அரியபுட்பங்களையெல்லாங் கொய்து அமுதகண்டீசனை யருச்சனைசெய்து கொண்டிருக்கையில் எமன் அவ்விடஞ் சமீபித்து அழைக்கவும், மார்க்கண்டன் இலட்சியஞ் செய்யாது பூசை செய்துகொண்டிருந்தனன். நமன் கோபித்துப் பல விதமாகப் பயங்காட்டியும் பயப்படாமையால் உடனே பாசக்கயிற்றை வீசிப்பிடித்தனன். மார்க்கண்டேயன் சம்போ சங்கரா மகதேவா இரட்சியும் இரட்சியுமென்றலா அக்கணஞ் சிவபெருமான் வெளிவந்தருளி எமனை யெட்டியுதைத்து மார்க்கண்டேயன் பயமொழித்துக் கருணைகூர்ந்து மறுபடியுமெமனை யெழுப்பி மறைந்தனன்.

காலனெழுந்து பலதரம் பணிந்து முனிவனை வாழ்த்தி விடைபெற்று வடக்குத்திசையை நோக்கிச்செல்ல, வழியிற் கண்ணுற்ற நாரதரிடத்து நடந்த யாவற்றினையு முரைக்க அவர் மறலியே அதிசீக்கிரஞ்சென்று இதோ சமீபத்துற்ற திருவான்மியூரடைந்து பூசிப்பையேல் உன் பாவமொழியுமெனக்கூற, அங்ஙனமே அவ்வூர் எல்லைக்குச் சமீபத்திற் சென்று வேதசிரேணி என்னுமிடத்திலடைந்து அவ்விடத்தே தனது காத்துத் தண்டத்தைநிறுத்தி அதனையே சிவலிங்கமாகப் பாவித்துப் பூசித்துத் தடமொன்றுண்டாக்கி இரவு தோறுஞ்சென்று மருந்தீசனை வணங்கிவருவன். ஒருநாள் பால்வண்ணநாதன்வெளிவந்து காட்சிகொடுத்துஎன்ன வேண்டுமென, சுவாமீ! உன்னடியை வணங்குவோர்க்கு எமபயமில்லையென்பதை யறிந்தேன். மார்க்கண்டேயனுல் பட்ட பாடு சென்மந்தோறு மறவேன். வேதசிரேணியினில் நான் தாபித்த இலிங்கத்திற்குத் தண்டபாணியென வென்பெயர் வழங்கவேண்டும். அச்சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்குவார்க்கு மந்தகாசம், வயிற்றுளைவு, மேகம், குட்டம், வாதம், காமாலை முதலிய எல்லா நோய்களு மொழிதல்வேண்டும் என்றனன். உன் விருப்பத்தின்படி யாகுகவென்றுகூறி மருந்தீசர் ஆலயத்துட் சென்றனர்.

பின்னர் காலன் வேதசிரேணியினிற் தண்டபாணிக் கடவுளுக்குப் பிரமோற்சவ முதலிய பலதிருவிழா நடத்திப் பல வரங்களையேற்றுத் தன்னுலகஞ் சென்றனன்.

இயமன் பழிதீர்படல முற்றிற்று.

இராமன் வரம்பெறு படலம்.

அயோத்திமாநகரிலே அரசாட்சி செய்த தசரத சக்ரவர்த்தி தனக்குப் புத்திரனில்லாது வருந்துகையில் தனது குருமுனிவர் கட்டளைப்படி யொரு யாகம் வளர்த்தனன். அவ்வியாகத்தினின்றும் ஒரு பூதமுதித்துக்கொடுத்த ஓதனத்தைத் தனது மனைவிமார்கள் மூவர்க்குமீந்தனன். அம்மூவருக்கு நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவருள் மூத்தவன் நாராயணமூர்த்தி யவதாரமாகப் பிறந்தமையால் அவாருமையையெண்ணி இராமனென்று பெயரிட்டனர். இவ்விராமன் றனது தம்பியருடன் வளர்ந்து சகலகலைகளும் பழகிவிஸ்வாமித்திரன் பின்னர்சென்று தாடகையைக் கொன்று அம்முனிவர் வேள்வியை நிறைவேற்றி அகலிகையின் சாபத்தை நீக்கி மிதிலியையடைந்து சனகமுனிவர் உத்தேசப்படி அவரிடத்திருந்த வில்லைவளைத்துச் சீதையை மணந்து அயோத்திநோக்கி வருகையில், எதிரில்வந்துகூறிய பாசுராமன் தனுசினையொடித் தெறிந்து வாழுகையில், இராமனுக்குத் தந்தை மகுடஞ்சூட்ட எண்ணியதைக் கேள்வியுற்று, பரதன் அரசாளவும் இராமன் காட்டிற்கேகவும் கைகேசிகூற, அவ்வார்த்தையைச் சிரமேற்று மனைவியோடுந் தம்பியோடும் தெற்கு நோக்கிக் காசி முதலிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு தண்டகாருணியம் வந்து வாழ்கையில், அவ்விடத்துவந்த இராவணன்கண்டு மாரீசனையேவ அவன் பொன்மானுருக்கொண்டு சீதை முன்னுலாவினன். அதைப்பிடித்துக் கொடுக்கும்படி இராமனைவேண்ட அவன் பின்தொடர்ந்து வெகு தூரஞ்சென்று முடியாது அம்பினையெய்து கொன்றனன், அப்போது அது சீதாவென்று

இராமன் ஓசையைப்போல் கூவிமாண்டது. சீதைகேட்டு இலக்குமணனை யேவுதலும் அவன் போனவுடனே, இராவணன் சந்நியாசி வேடங் கொண்டுவந்து பிச்சைகேட்டுச் சீதையைத் தூக்கிச்சென்றனன். இராமனுந் தம்பியும் வந்து பார்த்துச் சீதையைக் காணுது புலம்பி யொருவாறு தேறிக் கீழ்க்கடலோரமாகப் பிரயாணப்பட்டுச் சீகாளத்தி, திருப்பதி, திருத்தணிகை, திருவிற்கோலம், திருப்பாச்சூர், திருஆறல், திருவொற்றியூர், திருமுல்லைவாயல், திருவலிதாயம், திருமயிலை முதலிய தரிசித்துக்கொண்டு திருவான்மியூரையடைந்து ஆச்சரியமுற்றுச் சந்தோஷித்து அபிடேகத் திரவியம் பல சேகரித்துத் திருமஞ்சனமாட்டி யருச்சித்துப் போற்றித் தரிசித்தனன். அப்போது ஆகாயத்தில் அசரீரியுண்டாகி, இராம! அஞ்சலை நினக்குத்தக்க வலிமையையீந்தோம் இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அயோத்தி சேருவாயென்னக்கேட்டு ஆனந்தித்துத் தெற்கு நோக்கி நடந்தனன்.

இராமன் வரம்பெறுபடல முற்றிற்று.

———

மருந்தீசப் படலம்.

அகத்தியமுனிவர் இமயமலையினின்றுஞ் சிவபெருமான் கட்டளைப்படி பொதியமலையை நோக்கிச் செல்லுகையில், பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே தனது மாணுக்கர்கட்குத் திருவான்மியூரருமைகளை யெடுத்துச்சொல்லிநடந்து அந்த க்ஷேத்திரத்தினையடைந்து, பால்வண்ணர் சந்நிதானத்தில் நவநவமாகத் தோத்தரிக்கப் பெருமான் முனங்காட்சி கொடுத்து என்ன வேண்டுமென்ன, சுவாமீ! அடியேனுக்கு இவ்வுலகத்தின்கண்ணுள்ள சகலவித பதார்த்தங்களின் குணமனைத்து மெனக்குத்தோன்றி இன்னது இன்னநோயினுக்கு உபயோகமாகு மென்பதையும், அறிவிக்க வேண்டுமென்றனர். அங்ஙனமே யாகுகவென்றருளி, மேலு மணிமந்திர அவுடதங்களின் உண்மைகளையுஞ் சில வெடுத்துக்கூறி,

நன்கு தெரிவித்தனர். கேட்ட அகத்தியர் சந்தோஷித்துப் பணிந்து சுவாமீ! அடியேனுக்கு மருந்துகளினுண்மையைப் போதித்தமையால் தேவரீருக்கு இன்றுமுதல் மருந்தீசனென்ற பெயரும், தரிசித்தார் யாவருக்கு நோய் வாராமையுமாகிய வரந்தர வேண்டுமென்றனர். அவ்வாறே கிருபை புரிந்தனர்.

மருந்தீசப்படல முற்றிற்று.

திருமணக்கோலங்காட்டிய படலம்.

இமயமலையிற் றனக்குப் பெருமான் தந்த வாக்கின்படி திருமணக்கோல காட்சியை நினைக்க அங்ஙனமே அவரெதிரெழுந்தருளுதலும், அகத்தியர் ஆனந்தித்துப் பற்பல வகையான மடக்கு, யமகம், பதுமபந்தம், அஷ்டநாகபந்தம், இரதபந்தம், கோமுத்திரி, சுழிகுளம், திரிபங்கி, காதைகரப்பு, மாத்திரைச்சுருக்கம், பிறிது படுபாட்டு முதலியவற்றால் பாடித் தோத்தரித்து விடைபெற்றுப் பொதியமலைக் கேகினர்.

திருமணக்கோலங்காட்டியபடல முற்றிற்று.

பிருங்கி தரிசனஞ்செய் படலம்.

மகா கைலாசத்தின் ஒரு பாங்கர் எழுந்தருளியிருந்த பிருங்கிமுனிவர் ஒரு நாள் தனியேயிருந்து சிந்திக்க வாரம்பித்தனர். பசுக்களைப் பாசகாரியங்களிலாழ்த்தி அவர்க்குரிய போகங்களை யூட்டிப் பரிபாகமுற்ற காலத்துத் தன்னடியின் கீழ்வைக்கும் பெருமா னொருவனேயாம், குணத்தினை விட்டுக் குணியெப்போதும் பிரிந்திருப்பதில்லை. குணியுங் குணத்தை விடுவதில்லை ஆகையால் குணத்தைக் குணியென்றும் குணியைக் குணமென்றுங் கொள்வதிற் குற்ற

மில்லை. குணகுணி பேதமுண்டாவது காரியத்தை நோக்கியே யாம். ஆகையால் வேறு வேறாகப் பிரிப்பது தோடமாகும். குணமாகவுங் குணியாகவு நிற்பவன் குணமிலாத சிவமொன் றேயாம். ஆகலின் சிவத்தை யல்லாது வேறொருவரைப் பணிவது கூடாதென்று, தினமுங் கைலாயத்திற் சிவபெரு மானை மாத்திரம் வணங்கிக்கொண்டு வந்தனன். ஒரு நாள் அம்மையார் சுவாமியை நோக்கி நாயக! பிருங்கி, தேவரீரை மாத்திரம் வணங்கி என்னை வணங்காது, செல்வதற்குக் காரணமென்னவென்று வினவ, பெண்ணே! உன்னை யென் னைக்காட்டிலும் வேறாக நினையாது அபேதம் பாராட்டி வணங்குகிறானென்றனர். அங்ஙனமானால் நீர் மாத்திரம் இவ்விடத்திராது உன் பக்கத்து என்னையும் வைத்திருப் பானேன். அபேதமாக நினைக்கின்றவன் என்னை மாத்திரம் வணங்கி நின்னை வணங்காதிருக்கப்படாதா? அவனுண்மை யறியவேண்டும் என்னை நின் தேகத்துடன் பொருத்திப் பாதியாகச் செய்வாயென்னலும் அங்ஙன மிசைந்திருந்த னர். மற்றையநாள் பிருங்கிவந்து தரிசித்து ஒருருவாயிருப் பதைக்கண்டு, ஒரு பாரிசமாகவிருந்து சுவாமியை மாத்திரம் வணங்கி வண்டுருவமெடுத்து நடுவிற்றுளைத்துப் பெரு மானைப் பிரதட்சணஞ் செய்துகொண்டு போய்விட்டான். அம்மையார் கண்டு கோபித்து அடுத்தநாள் வந்தபோது, அவன் சத்தி யனைத்தினையுங் கவர்ந்து கொண்டனள். உடனே பிருங்கி சக்தியின்றிச்சாயக் கண்ணுதல் மற்றொரு கால் கொடுக்க மூன்று காலானின்றனன். அங்ஙனமிருந்த முனிவனைக்கண்டு சுவாமி சொல்லுவார்.

பிருங்கியே! வேதாமகங்களினுண்மையை நீ நன்கறிந் திருந்தும் நமது காரியமாகிய சத்தியின் இரகசியந் தோராது அழகிழந்து அவலனையினை, கதிரொளிபோல் காரியகாரண மிருந்தும், காரணஞ் சூக்குமமாகவுங் காரியந் தூலமாகவு மிருக்கும், காரணத்தினின்றுங் காரியம்வந்திலதேல் உலக நடவாது. காரணத்தை நோக்கிக் காரியத்தைக் கைவிடுதல் கனமன்று. காரியத்தை நாடியே காரணத்தை அறியவேண் டும். எவற்றினையும் விளக்கலாலே காரணத்தினுங் காரியமே

வலிது, எல்லா நலங்களையு மடைந்திடற்குக் காரியமே காரணமாம் என்றனர். இவை முதலியவற்றைக் கேட்ட பிருங்கி முனிவர் நன்று! நன்று! அந்தோ இவ்வுண்மைகளை யறியாது சத்தியை வணங்காது சத்தி யிழந்துகெட்டேன். ஊழ்வலி பெரிது! பெரிது! என்று அம்மையப்பரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன்குறையைத் தீர்ப்பதற்குத் தென்றிசையை நாடித் திருவான்மியூருக்குச் சமீபத்திலரையோசனைத் தூரத்திலுள்ள வொரு மலையைக்கண்டு அதன் வளப்பத்தைநோக்கி யாச்சரியமுற்று மதன்மீதேறி ஒரு பாறையின்மீது குந்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அம்மலையின் குகைகளினின்றுஞ் சில முனிவர் வந்து வணங்கினர். அவர்களைப்பார்த்துப் பிருங்கிமுனிவர் நீவிர்யாவரென்ன, நாங்கள் நைமிசாரணியவாசிகள் சூதரிடத்துத் திருவான்மியூர் மகிமைகளைக் கேட்டகாலத்து அத்தலத்தைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனம் அங்ஙனமே செய்வீரென்ன விடைகொடுத்து முக்காலோடுங் கூடிய பிருங்கி முனிவர் அவ்விடம் வருகிறவரைக்கும் வாழக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டனர் அங்ஙனமே மருந்தீசனை நிதம் வணங்கிக்கொண்டு இம்மலையில் வதிகின்றோ மென்றனர். பிருங்கிமுனிவர் கேட்டு மகிழ்ந்து அம்மலைமீது ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானை பிரதிஷ்டித்து வணங்கிய பின் அம்முனிவரோடும் திருவான்மியூரடைந்து பால்வண்ண நாதரைப் பணிந்து தரிசித்து அனுக்கிரகம் பெற்றுத் திரும்பி *அம்மலையிலேயே சிலகாலந் தங்கியிருந்து பின்னர் கைலாயஞ் சென்றனர்.

திருவான்மியூர்ப் புராண வசனச் சுருக்க முற்றிற்று.

இவ்வசனச் சுருக்க மிந்நூலாசிரியர் மாணுக்கருளொருவரா லெழுதப்பட்டது.

---

* இம்மலைக்குப் பாங்கிமலை யென்று இக்காலத்தில் வழங்குகிறது.

உற்சவங்களின் விபரம்

பிரதிமாதமும் பௌர்ணமியில் (பௌர்ணமி திதி இரவு இருக்கவேண்டும்) தியாகராஜபெருமானின் உற்சவம் நடைபெறும்.

விசேஷ உற்சவங்களின் விபரம்.

வைகாசி மாதத்தில் 10 நாள் வசந்தஉற்சவம் நடைபெறும். கடைசி தினமாகிய பௌர்ணமி தினம் வான்மீகிரிஷி சந்நிதானத்தில் திருநடன தரிசனம் நடைபெறும்.

கார்த்திகை மாதம் பௌர்ணமி தினம் கார்த்திகை தீபமும் திருநடன தரிசனமும்.

மார்கழி மாதம் ஆருத்திரா தரிசனம் காலை நடராஜப்பெருமானின் தரிசனமும், மாலை 6 மணிக்கு தியாகராஜ பெருமானின் அரைகட்டு நடனமும் நடைபெறும்.

பங்குனி மாதம் 11 நாள் பிரமோற்சவம் நடைபெறும். கடைசி தினமாகிய (10ம் நாள்) பௌர்ணமி தினம் வான்மீகிரிஷிக்காக பிரபல நடனமும் நடைபெறும். பௌர்ணமி அடுத்த மறுநாள் அதாவது 11ம் நாள் பிரபல தெப்போற்சவமும், பந்தம்பரி நடன தரிசனமும் நடைபெறும்.

திருவான்மியூர் கீர்த்தனைகள்

பந்துவராளி - ரூபகம்.

பல்லவி

வந்துகாக்ஷிதந்துகாத்தருள்—என்
வாழ்வுநாளிதே.

அநுபல்லவி.

பந்தபாசக் குடும்ப பாரம்
பற்றினேனுக்குப் பத்தி தூரம்
சிந்தை வாடித் தியங்குங்கோரம்
தீர வேளை தியாகராஜையா (வந்)

சரணம்.

கண்டதேகண்டும்—உண்டதேயுண்டும்
காலம்போகுதே—என்தன்
கரணமோய்ந்து—மரணம் ஆய்ந்து
கவலையாகுதே—
மண்டிலசர்ப்ப—மாலைவீரா
மகிமை சேர்திரு வான்மியூரா
தெண்டன் செய்சா போபகாரா
திரிபுரை சுந்தரி சதாரா (வந்)

கல்யாணி - ரூபகம்.

பல்லவி.

அண்டு மென்னை யாளாக்கி
அருள வேணுமே சாமி

அநுபல்லவி.

வண்டுபாடுஞ் சோலை சூழ்திரு
வான்மியூர்ம கேஸ்வரா நீ (அண்டு)

அரிய துணை—உபயபதம்
தருமுறுதி—அபயமென (அண்டு)

அடைக்கலங்—கொடுத்திடும்
படிக்குவந்—துரைத்துநின் (அண்டு)

அன்பிழந்து சிந்தை வெம்பி
நொந்து ளந்து—ணிந்து நம்பி (அண்டு)

ஆராய்வதில்—வேறேயிலை
நீயே கதி—ஆமாமென (அண்டு)

சரணம்.

ஆறுபத்துடன் மூவர் கூட்டம்
அனகப்ருங்கி—ஜனகர் நாட்டம்
வீறுபெற்றது—மேற் கொண்டாட்டம்
மேவிமுத்து சாமி பாடி (அண்டு)

சுருட்டி - மங்களம் - ஆதி.

பல்லவி.

திருவான்மியூரர்க்கு—மங்களம்—எங்கள்
தியாகராஜ வீரர்க்கு மங்களம்.

அநுபல்லவி.

சொரூபானந்த ப்ரகாச—தோரை யெந்திரிபுர
சுந்தரி பாகர்க்கு மங்களம் நீல
சந்தர யோகர்க்கு மங்களம் எங்கள் (திரு)

சரணம்.

அண்டகோடி களெல்லாம் உண்ட திருமால்விடை
அறுபத்துமூவர் காண அப்பய தீக்ஷதர்க்கும்
பண்டருளிய சிவ பாமுடு மலைக்கவிப்
பாட லுகந்தவர்க்கு மங்களம்—தில்லை
ஆடலு கந்தவர்க்கு மங்களம் எங்கள் (திரு)

